DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 grudnia 1938 r.

Nr 34

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

793

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 3 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 4 ust. (1) lit. b), 6 ust. (5), 12, 15 ust. (1) lit. b), 18 i 21 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567).

(2) Paragrafy, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

(3) Wyrażenie „izba skarbowa" oznacza również Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

§ 2. (1) Oprócz cukrowni czynnych w okresie kampanijnym, poprzedzającym okres, na który kontyngent wewnętrzny jest wyznaczany, do udziału we właściwych kontyngentach rejonowych są uprawnione także cukrownie nieczynne w poprzedzającym okresie kampanijnym lub nawet kilku poprzednich okresach, nie dłużej jednak niż przez przeciąg trzech kolejnych kampanii, gdy unieruchomienie tych cukrowni nastąpiło z powodu przypadku siły wyższej.

(2) W przypadkach, przewidzianych w ust. (1), przedsiębiorca, zamierzający uruchomić cukrownię ponownie, powinien zgłosić się o przyznanie jej uprawnienia do udziału w kontyngencie rejonowym. Zgłoszenie powinno być wniesione na piśmie do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych do dnia 1 października roku poprzedzającego ten okres kampanijny, w którym cukrownia ma być uruchomiona. Rozpatrywanie zgłoszeń i wydawanie decyzyj w tych sprawach należy do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 3. (1) Przedsiębiorca cukrowni, której przyznano prowizorycznie udział w kontyngencie rejonowym danego okresu kampanijnego, powinien — celem ostatecznego utrzymania tego udziału — zakontraktować odpowiednią ilość buraków potrzebną do wyprodukowania cukru białego w ilości nie mniejszej niż przyznany cukrowni udział w kontyngencie rejonowym łącznie z zapasem, licząc według przeciętnej wydajności cukru z buraków w poszczególnych cukrowniach w ciągu pięciu ostatnich kampanii cukrowniczych.

(2) Kontraktowanie buraków na wyprodukowanie w danym okresie kampanijnym zapasu cukru, o którym mowa w art. 8 ust. (1) lit. a), nie jest obowiązujące w przypadku, gdy cukrownia posiada odpowiednie pozostałości cukru nie objętego kontyngentem wewnętrznym, ani zapasem (cukier pozakontyngentowy) i zadeklaruje je według przepisów § 9 ust. (3) na pokrycie zapasu cukru przyszłego okresu kampanijnego. W takim przypadku należy uczynić odpowiednią wzmiankę w zawiadomieniu przewidzianym w § 4.

(3) Kontraktowanie buraków na wyprodukowanie w danym okresie kampanijnym zapasu cukru, o którym mowa w art. 8 ust. (1) lit. b), nie jest obowiązujące w granicach posiadanego pokrycia w zapasie bezpieczeństwa z poprzedniego okresu kampanijnego.

§ 4. (1) O zakontraktowaniu buraków przedsiębiorca cukrowni powinien zawiadomić Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych do dnia 1 marca tego roku, w którym rozpoczyna się dany okres kampanijny, a jeżeli termin ten zostanie przedłużony w myśl art. 6 ust. (7) — w terminie późniejszym, podając: a) wysokość przyznanego cukrowni prowizorycznie udziału w kontyngencie rejonowym danego okresu kampanijnego, b) przeciętną wydajność cukru z buraków (§ 3 ust. (1)) i obliczony na tej zasadzie współczynnik przeliczenia cukru na buraki, c) ilość zakontraktowanych buraków (w q = 100 kg) i obszar (w ha) plantacji buraków poszczególnych kategorii na wyrób cukru zarówno na potrzeby krajowe, jak i na wywóz za granicę, z podziałem na plantacje gospodarstw o obszarze do 50 ha, powyżej 50 ha i własne plantacje cukrowni, d) ilość plantatorów, u których zakontraktowano buraki poszczególnych kategorii, z podziałem na gospodarstwa o obszarze do 50 ha i powyżej tej normy, e) ogólną ilość zakontraktowanych buraków (w q = 100 kg) poszczególnych kategorii oraz ogólny obszar (w ha) plantacyj według gmin, powiatów i województw, f) cenę za buraki poszczególnych kategorii i terminy zapłaty plantatorom należności za buraki, g) warunki dostawy i odbioru buraków.

(2) Jeżeli w myśl art. 17 ust. (5) zostanie co do danego okresu kampanijnego ustanowiony obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonych kategorii plantatorów lub

zakaz kontraktowania buraków na określonych terenach plantacyjnych — wykonanie tego obowiązku lub zakazu powinno być przedstawione w treści zawiadomienia, określonego w ust. (1), przy czym gdy chodzi o obowiązek kontraktowania buraków u określonych kategorii plantatorów — odpowiednie informacje powinny być podane cyfrowo.

(3) Przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest przedstawić zawiadomienie, o którym mowa w poprzednich ustępach, przed jego wysłaniem właściwemu urzędowi wojewódzkiemu do potwierdzenia.

(4) Urząd wojewódzki sprawdza ścisłość danych, zawartych w zawiadomieniu, bezpośrednio lub przy pomocy właściwego starostwa albo urzędnika stałej kontroli skarbowej przy tej cukrowni.

§ 5. Cukrownie, których przedsiębiorcy nie złożą w oznaczonym terminie (§ 4 ust. (1)) zawiadomień o zakontraktowaniu buraków w całości lub w części, tracą na dany okres kampanijny prawo do udziału w kontyngencie rejonowym w stosunku odpowiadającym ilości niezakontraktowanych buraków do ilości buraków, którą powinny były zakontraktować w myśl przepisu § 3 ust. (1).

§ 6. (1) Ilości kontyngentu wewnętrznego, utracone przez cukrownie z przyczyn, przewidzianych w art. 6 ust. (1), (4) i (6), będą rozdzielone pomiędzy inne cukrownie przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swobodnego uznania.

(2) Kontyngent wewnętrzny, utracony w całości przez cukrownie w myśl art. 6 ust. (2) lit. b), będzie rozdzielony pomiędzy wszystkie pozostałe cukrownie stosunkowo do ich udziałów w kontyngencie wewnętrznym danego okresu kampanijnego.

(3) Przepis ust. (1) o rozdzielaniu kontyngentu według swobodnego uznania stosuje się również do tej ilości kontyngentu wewnętrznego, przydzielonego cukrowni w myśl art. 6 ust. (2) lit. b), co do której cukrownia nie nadesłała w oznaczonym terminie zawiadomienia o zakontraktowaniu odpowiedniej ilości buraków.

§ 7. Na ilości kontyngentu wewnętrznego, przydzielone cukrowniom dodatkowo w myśl § 6, cukrownie obowiązane są zakontraktować odpowiednią ilość buraków i w oznaczonym terminie zawiadomić o tym Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, stosując się do odpowiednich przepisów § 4.

§ 8. Podstawą do ustalenia ostatecznej wysokości zapasu cukru, przypadającego na poszczególne cukrownie w danym okresie kampanijnym (art. 8), są ostateczne kontyngenty wewnętrzne tych cukrowni, wyznaczone w myśl art. 6 ust. (4).

§ 9. (1) Zapas cukru, o którym mowa w art. 8 ust. (1) lit. a), może być pokryty bądź cukrem z produkcji danego okresu kampanijnego, bądź własnym cukrem pozakontyngentowym (§ 3 ust. (2)) z poprzednich okresów kampanijnych.

(2) Pokrycie całości lub części zapasu, wyznaczonego na dany okres kampanijny, cukrem pozakontyngentowym z poprzednich okresów kampanijnych, przedsiębiorca cukrowni powinien zadeklarować właściwemu urzędowi wojewódzkiemu nie później niż po upływie 5 dni od dnia ukończenia produkcji cukru w danej kampanii.

(3) Jeżeli deklaracja, o której mowa w ust. (2), została złożona przed terminem, wyznaczonym dla nadsyłania zawiadomień o zakontraktowaniu buraków na najbliższy okres kampanijny (§ 4 ust. (1)), cukrowni służą uprawnienia, przewidziane w § 3 ust. (2).

(4) Zadeklarowaną w myśl ust. (2) lub (3) ilość cukru pozakontyngentowego cukrownia obowiązana jest przechowywać w swych magazynach na pokrycie wyznaczonego zapasu.

(5) Na wniosek cukrowni, która zadeklarowała określoną ilość cukru pozakontyngentowego własnej produkcji na pokrycie wyznaczonego jej zapasu, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zezwolić na zatrzymanie przez inną cukrownię zadeklarowanej ilości lub jej części.

§ 10. Zapas cukru, o którym mowa w art. 8 ust. (1) lit. b), powinien być pokryty cukrem z produkcji danego lub poprzedniego okresu kampanijnego.

§ 11. (1) Obowiązek zatrzymania w magazynach cukrowni zapasu cukru, wymienionego w art. 8 ust. (1) lit. a), wygasa z upływem tego okresu kampanijnego, na który zapas został wyznaczony.

(2) Obowiązek zatrzymania w magazynach cukrowni zapasu cukru, wymienionego w art. 8 ust. (1) lit. b), trwa do chwili pokrycia cukrem stałego zapasu bezpieczeństwa, wyznaczonego na następny okres kampanijny.

§ 12. (1) Kontyngent wewnętrzny, na poczet którego cukrownia wyprodukowała odpowiednią ilość cukru w danym okresie, może być wykorzystany bądź w okresie kampanijnym, na który został wyznaczony, bądź w następnych okresach.

(2) Kontyngent wewnętrzny, dla którego cukrownia nie posiada pokrycia w cukrze produkcji danego okresu, ulega skreśleniu.

(3) O skreśleniu kontyngentu wewnętrznego orzeka właściwy urząd wojewódzki.

§ 13. (1) Wyznaczony kontyngent wewnętrzny cukrownie obowiązane są pokryć cu-

krem białym. Jedynie cukrownie, produkujące wyłącznie lub przeważnie cukier surowy, mogą pokrywać swój kontyngent wewnętrzny cukrem surowym I lub II rzutu, jednakże tylko na czas do 1 kwietnia; po tym terminie cała ilość cukru surowego, pozostająca w kontyngencie wewnętrznym, powinna być przebielona w ciągu miesiąca.

(2) Zapas cukru, przewidziany w art. 8 ust. (1) lit. a), może być przechowywany zarówno w cukrze białym, jak i surowym I lub II rzutu; jednakże w razie przeniesienia zapasu cukru do kontyngentu wewnętrznego cukrownia obowiązana jest całą przeniesioną ilość cukru przebielić w ciągu miesiąca.

(3) Zapas cukru, przewidziany w art. 8 ust. (1) lit. b), powinien być przechowywany wyłącznie w cukrze białym.

(4) Cukier surowy będzie zaliczany na kontyngent wewnętrzny i na zapas w następującym stosunku do swojej wagi: cukier surowy I rzutu — 90%, cukier surowy II rzutu — 80%.

(5) Cukier surowy III rzutu, cukrzyce, syropy, odcieki, zmiotki itp. nie mogą być zaliczane do kontyngentu wewnętrznego ani zapasu.

§ 14. (1) Na rynek wewnętrzny do bezpośredniego spożycia może być wprowadzany wyłącznie cukier całkowicie wybielony, należycie wysuszony, wolny od jakichkolwiek zanieczyszczeń oraz umieszczony w szczelnych i czystych opakowaniach.

(2) Na cele przemysłu przetwórczego może być wydawany z cukrowni za zezwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na poczet kontyngentu wewnętrznego cukier surowy I lub II rzutu. Jednakże wprowadzenie takiego cukru w stanie nieprzerobionym do dalszego obrotu handlowego jest zabronione.

§ 15. (1) Cukier pozakontyngentowy (§ 3 ust. (2)) może być wydany na rynek wewnętrzny do spożycia za opłatą podatku spożywczego według stawki obowiązującej dla cukru, wprowadzonego do wolnego obrotu poza ilością określoną kontyngentem — dopiero po wyczerpaniu przypadającego w danym okresie kampanijnym kontyngentu wewnętrznego wszystkich cukrowni.

(2) Cukier pozakontyngentowy zwolniony od podatku spożywczego może być wprowadzony na rynek wewnętrzny z zachowaniem warunków ustalonych w przepisach o opodatkowaniu cukru.

(3) Cukier pozakontyngentowy może być wywieziony za granicę z zachowaniem warunków, ustalonych w przepisach o opodatkowaniu cukru oraz w przepisach, wydanych na podstawie art. 14.

§ 16. (1) Przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest prowadzić na każdy okres kampanijny oddzielnie szczegółową księgę, kartotekę lub wykaz plantatorów, u których cukrownia zakontraktowała buraki.

(2) Zestawienie, a którym mowa w poprzednim ustępie, powinno być prowadzone według gmin, powiatów i województw, z wymienieniem nazwisk plantatorów w każdej gminie, z zaznaczeniem kategorii, do której należy dany plantator (do 50 ha i powyżej) oraz z podaniem ilości zakontraktowanych u niego buraków (w q = 100 kg) poszczególnych kategorii i obszaru (w ha) plantacyj.

(3) Powyższe zestawienie powinno być zakończone przed sporządzeniem zawiadomienia, przewidzianego w § 4 ust. (1).

(4) Zestawienie, o którym mowa w poprzednich ustępach, oraz dokumenty służące za podstawę wpisów, powinny być okazywane urzędnikom władz administracji ogólnej oraz urzędnikowi stałej kontroli skarbowej przy cukrowni na ich żądanie.

§ 17. (1) Przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest prowadzić księgę kontyngentów według załączonego wzoru Nr 1.

(2) Księga kontyngentów powinna być oparafowana i opatrzona pieczęcią właściwego starostwa. W tym celu przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest złożyć księgę kontyngentów we właściwym starostwie przed rozpoczęciem okresu kampanijnego, najpóźniej do dnia 1 lipca.

(3) Wpisów do księgi kontyngentów należy dokonywać atramentem, w sposób wyraźny, bezzwłocznie po powstaniu zmian w ilości posiadanego cukru, kontyngentów lub zapasu cukru; poprawki wpisów powinny być dokładnie i w przepisowy sposób omówione.

(4) Wpisy, uskutecznione na każdej stronie księgi, powinny być podsumowane i dodane do poprzedniego przeniesienia.

(5) W końcu miesiąca przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest sporządzić obrachunek miesięczny i odpisy księgi za ubiegły miesiąc przesłać w terminie do piątego dnia następnego miesiąca Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych, właściwemu urzędowi wojewódzkiemu oraz właściwej izbie skarbowej. Odpisy te powinny być podpisane przez przedsiębiorcę cukrowni i poświadczone przez urzędnika sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

(6) W końcu okresu kampanijnego należy zamknąć księgę kontyngentów, pozostałość przenieść do takiejże księgi następnego okresu kampanijnego, a zamkniętą księgę przechowywać w przedsiębiorstwie w ciągu dziesięciu lat.

(7) Księga kontyngentów oraz dokumenty służące za podstawę wpisów powinny być okazywane urzędnikom władz administracji ogólnej na ich żądanie. Ponadto do księgi i do dokumentów, o których mowa powyżej, mają prawo wglądu urzędnicy skarbowi.

§ 18. (1) Przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest sporządzać:

a) wykaz przerobu buraków i produkcji cukru oraz b) miesięczne wykazy obrotu cukrem.

(2) Wykaz przerobu buraków i produkcji cukru powinien być sporządzony według załączonego wzoru Nr 2, z zachowaniem podanych na tym wzorze przepisów, w ciągu dziesięciu dni po ukończeniu produkcji cukru w danej kampanii, po czym powinien być bezzwłocznie przesłany po jednym egzemplarzu Ministerstwom Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu i właściwemu urzędowi wojewódzkiemu.

(3) Miesięczny wykaz obrotu cukrem za ubiegły miesiąc powinien być sporządzony pierwszego powszedniego dnia następnego miesiąca według załączonego wzoru Nr 3, po czym wykaz ten powinien być bezzwłocznie przesłany Ministerstwom Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

(4) Wykazy przerobu buraków i produkcji cukru oraz miesięczne wykazy obrotu cukrem powinny być sporządzane przez przedsiębiorcę cukrowni na jego koszt oraz powinny być poświadczane przez urzędnika, sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

§ 19. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1937 r. w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej, wydane co do §§ 1—4, 5 ust. 1 i 2, 6—12 i 15—18 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 72).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 grudnia 1938 r. Nr 98, poz. 659).

Załączniki do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 3 grudnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 793)

Wzór Nr 1
do § 17.

(Str. 1)

KSIĘGA KONTYNGENTÓW

cukrowni . . . . **znajdującej się w powiecie** . . . .
w województwie . . . .
na okres kamp. . . . .

Objaśnienia:

1) Księgę kontyngentów prowadzi cukrownia (przedsiębiorstwo).

2) Zapisów w księdze dokonywa się w cukrze białym, przeliczając cukry surowe na biały w stosunku: 1 q cukru surowego I rzutu = 0,9 q cukru białego i 1 q cukru surowego II rzutu = 0,8 q cukru białego.

3) Jeżeli po ukończeniu przerobu buraków i produkcji cukru kontyngent wewnętrzny danego okresu kampanijnego nie znajdzie całkowitego pokrycia w cukrze produkcji tego okresu kampanijnego, należy uczynić o tym odpowiednią wzmiankę w rubryce „Uwagi".

4) W razie przeniesienia zapasu cukru w całości lub w części do kontyngentu wewnętrznego lub w razie jego zwolnienia, należy przeniesioną lub zwolnioną ilość zapisać na rozchód w rubryce 28 lub 31 oraz na przychód w rubryce 4 lub 13.

5) Stwierdzone nadwyżki cukru zapisuje się do rubryki 13, a wszelkie stwierdzone ubytki cukru do rubryki 33.

6) Dokumenty, na podstawie których dokonano wpisów do księgi kontyngentów, powinny być opatrzone numerami odpowiednich pozycji. Dokumenty te powinny być ułożone w porządku chronologicznym wpisu i powinny być przechowywane w oddzielnej teczce.

7) Władze administracji ogólnej sprawdzają wpisy w księdze kontyngentów oraz właściwe dokumenty, po czym wyniki rewizji zapisują w księdze przez całą jej szerokość.

8) Odpis księgi za ubiegły miesiąc przedsiębiorca cukrowni powinien przesłać Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych, właściwemu urzędowi wojewódzkiemu oraz właściwej izbie skarbowej w terminie do piątego dnia następnego miesiąca. Odpis ten powinien być poświadczony przez urzędnika, sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

Nr		Rubryka			
21	Pozycja				
22	Data				
23	Podstawa wpisu				
24	Kwintale	Wywieziono cukru na r-k kontyngentu wewnętrznego	Kontyngent wewnętrzny	ROZCHÓD	
25		Przekazano innej cukrowni			
26		Razem rozchód od początku okresu			
27		Przekazano innej cukrowni	Zapas cukru wg art. 8 ust. (1) lit. a)		
28		Przeniesiono do kontyngentu wewnętrznego lub zwolniono			
29		Razem rozchód od początku okresu			
30		Przekazano innej cukrowni	Zapas cukru wg art. 8 ust. (1) lit. b)		
31		Przeniesiono do kontyngentu wewnętrznego lub zwolniono			
32		Razem rozchód od początku okresu			
33		Wywieziono na rynek wewnętrzny	Cukier posiadany ponad kontyngent wewnętrzny i zapas		
34		Wywieziono za granicę			
35		Wywieziono do eksportowych wolnych składów			
36		Wywieziono do innych wolnych składów lub cukrowni			
37		Zmniejsza się wskutek przejęcia kontyngentu wewnętrznego lub zapasu innej cukrowni			
38		Razem rozchód od początku okresu			
39		Wywieziono cukru za granicę na poczet kontyng. wywozowego	Kontyngent wywozowy		
40		Przekazano innej cukrowni			
41		Razem rozchód od początku okresu			
42	Uwagi				

(*Str. 2*)

Pozycja	Data	Podstawa wpisu	PRZYCHÓD																Uwagi
			Kontyngent wewnętrzny			Zapas cukru wg art. 8 ust. (1) lit. a)			Zapas cukru wg art. 8 ust. (1) lit. b)			Cukier posiadany ponad kontyngent wewnętrzny i zapas				Kontyngent wywozowy			
			Własny	Przejęty z tytułu wywozu cukru na r-k kontyngentu wewnętrznego innej cukrowni	Razem od początku okresu	Własny	Zatrzymany za inną cukrownię	Razem od początku okresu	Własny	Zatrzymany za inną cukrownię	Razem od początku okresu	Z własnej produkcji	Z innych cukrowni	Uzyskany wskutek przekazania kontyngentu wewnętrznego lub zapasu innej cukrowni	Razem od początku okresu	Własny	Przejęty z tyt. wywozu cukru za granicę na r-k kontyngentu wywoz. innej cukrowni	Razem od początku okresu	
			Kwintale																
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

Wzór Nr 2
do § 18.

(Str. 1)

Cukrownia . . . .

Kampania . . . .

WYKAZ PRZEROBU BURAKÓW I PRODUKCJI CUKRU.

Objaśnienia:

1) Przedsiębiorca cukrowni sporządza niniejszy wykaz w 4 egzemplarzach w ciągu 10 dni po ukończeniu produkcji cukru w danej kampanii, po czym bezzwłocznie przesyła po jednym egzemplarzu Ministerstwom Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu i właściwemu urzędowi wojewódzkiemu, czwarty egzemplarz pozostawia w cukrowni.

2) Wykaz przerobu buraków i produkcji cukru powinien być poświadczony przez urzędnika, sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

3) W rubrykach: 18 i 22 należy wykazywać dane w wartości cukru białego, po przeliczeniu cukrów surowych na biały w stosunku: 1 q cukru surowego I rzutu = 0,9 q cukru białego i 1 q cukru surowego II rzutu = 0,8 q cukru białego.

4) W rubrykach: 15 — 18 należy podać ogólną ilość cukru poszczególnych gatunków, wyrobioną w danej kampanii.

5) W rubrykach: 19—22 należy podać ilości wziętego do przerobu cukru białego oraz surowego I i II rzutu tak własnej, jak i obcej produkcji. Jeżeli cukrownia przerabiała cukier obcy, należy podać w rubryce „Uwagi" z jakiej cukrowni, jakie gatunki i ilości obcego cukru zostały wzięte do przerobu.

Cukrownia ....

Kampania ....

Przyjęto buraków do przerobu								Przerób buraków						Zważono cukru			
z plantacji gospodarstw o obsz. powyżej 50 ha		z plantacji gospodarstw o obszarze do 50 ha		z plantacji własnych		Ogółem		Data rozpoczęcia	Data zakończenia	Ogółem przerwy w dobach	Czas trwania po wyłączeniu przerw	Ilość przerobionych buraków	Przeciętny przerób dobowy	białego	surowego I rzutu	surowego II rzutu	razem w przeliczeniu na cukier biały
przec. z 1 ha	razem	przec. z 1 ha	razem	przec. z 1 ha	razem	przec. z 1 ha	razem										
kwintale												kwintale					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18

Przy przerobie buraków dodano do soków produktów pozostałych z poprzednich kampanii				Wyrobiono po potrąceniu produktów dodanych do soków, w przeliczeniu na cukier biały (rubr. 18 mniej 22)	Przeciętna wydajność cukru białego z 1 q przerobionych buraków	Uwagi
cukru białego	cukru surowego I rzutu	cukru surowego II rzutu	razem w przeliczeniu na cukier biały			
kwintale						
19	20	21	22	23	24	25

STAŁA KONTROLA SKARBOWA PRZY CUKROWNI: ZARZĄD CUKROWNI:

Wzór Nr 3
do § 18.

(Str. 1)

MIESIĘCZNY WYKAZ OBROTU CUKREM.

Objaśnienia:

1) Wykaz obrotu cukrem za dany miesiąc powinien być sporządzony przez przedsiębiorcę cukrowni pierwszego powszedniego dnia następnego miesiąca, po czym wykaz ten powinien być bezzwłocznie przesłany Ministerstwom Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

2) Wykaz obrotu cukrem powinien być poświadczony przez urzędnika, sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

3) Pozostałość cukru pozakontyngentowego należy podawać w przeliczeniu na cukier biały.

(*Str.* 2)

WYKAZ OBROTU CUKREM ZA MIESIĄC .... 19 .... R.

Cukrownia				Cukier biały		Cukier żółty	
				w głowach, kostkach i kawałkach	inny	I rzutu	II rzutu
				w kwintalach (=100 kg)			
1	Przychód		Pozostałość w ostatnim dniu poprzedniego miesiąca				
2	Przychód		Zważono w miesiącu sprawozdawczym				
3	Przychód		Przywieziono z innych cukrowni do przerobu lub na przechowanie				
4	Przychód		Łącznie przychód (rubr. 1 — 3)				
5	Rozchód	Na rynek wewnętrzny — Na poczet kontyngentu wewnętrznego	Z opłaconym podatkiem spożywczym				
6	Rozchód	Na rynek wewnętrzny — Na poczet kontyngentu wewnętrznego	Bez opłaty podatku spożywczego (Fundusz Pracy)				
7	Rozchód	Na rynek wewnętrzny — Poza kontyngentem wewnętrznym	Dla pszczół				
8	Rozchód	Na rynek wewnętrzny — Poza kontyngentem wewnętrznym	Na paszę dla inwentarza				
9	Rozchód	Na rynek wewnętrzny — Poza kontyngentem wewnętrznym	Do fabryk win				
10	Rozchód	Na rynek wewnętrzny — Poza kontyngentem wewnętrznym	Na cele przemysłowe				
11	Rozchód	Na rynek wewnętrzny	Łącznie na rynek wewnętrzny (rubr. 5 — 10)				
12	Rozchód	Z przeznaczeniem na wywóz za granicę	Bezpośredni wywóz za granicę				
13	Rozchód	Z przeznaczeniem na wywóz za granicę	Tytułem zwrotu podatku spożywczego od cukru wywiezionego za granicę w przetworach spożywczych				
14	Rozchód	Z przeznaczeniem na wywóz za granicę	Wywóz do wolnych składów eksportowych				
15	Rozchód	Z przeznaczeniem na wywóz za granicę	Łącznie wywóz za granicę (rubr. 12 — 14)				
16	Rozchód		Wywóz do innych wolnych składów, poza eksportowymi, lub do cukrowni				
17	Rozchód		Wzięto do ponownego przerobu				
18	Rozchód		Ubytki z opłaconym podatkiem spożywczym				
19	Rozchód		Ubytki bez opłaty podatku spożywczego				
20	Rozchód		Łącznie rozchód (rubr. 5 — 19)				
21			Pozostałość w ostatnim dniu miesiąca sprawozdawczego (różnica pomiędzy rubr. 4 i 20)				

I

Pozostałość w ostatnim dniu miesiąca sprawozdawczego:

1) kont. wewn. .... q

2) zapasu cukru wg art. 8 ust. (1) lit. a) .... q

3) zapasu cukru wg art. 8 ust. (1) lit. b) .... q

4) cukru pozakontyng. .... q

II

a) Przyznany kredyt podatkowy .... zł

b) Wykorzystany kredyt do końca poprzedniego miesiąca .... zł

c) Wykorzystany kredyt w ciągu miesiąca sprawozdawczego .... zł

d) Zapłacono w ciągu miesiąca na pokrycie kredytu pod b) .... zł

e) Pozostaje do zapłaty .... zł

III

Zapłacono podatku gotówką od cukru wywiezionego w miesiącu sprawozdawczym .... zł

Uwagi:

STAŁA KONTROLA SKARBOWA PRZY CUKROWNI

ZARZĄD CUKROWNI

794

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 28 października 1938 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu dodatkowego z dnia 29 maja 1937 r. do protokołu taryfowego między Polską i Estonią, podpisanego w Tallinnie w dniu 23 lutego 1937 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 22) nastąpiła w dniu 25 marca 1938 r. ratyfikacja protokołu dodatkowego z dnia 29 maja 1937 r. do protokołu taryfowego między Polską i Estonią, podpisanego w Tallinnie w dniu 23 lutego 1937 r., oraz że zgodnie z ustępem przedostatnim powyższego protokołu dodatkowego wymiana jego dokumentów ratyfikacyjnych nastąpiła w Tallinnie dnia 14 października 1938 r.

Tekst wspomnianego protokołu dodatkowego wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż protokołu (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 49, poz. 377).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1938 r. Nr 97, poz. 654).

795

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 3 grudnia 1938 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Finlandią z dnia 31 stycznia 1938 r., dotyczącego clenia oleju żywicznego.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 23 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 423) w dniu 6 października 1938 r. nastąpiła ratyfikacja porozumienia między Polską a Finlandią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 31 stycznia 1938 r., dotyczącego clenia oleju żywicznego, oraz że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego porozumienia, zgodnie z jego pkt 2, dokonana została w Helsinkach dnia 28 listopada 1938 r.

Tekst wspomnianego porozumienia wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1938 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż porozumienia (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 126).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1938 r. Nr 97, poz. 656).

796

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 7 grudnia 1938 r.

o ogłoszeniu jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Krzyżu i Medalu Niepodległości.

Na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 października 1938 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Krzyżu i Medalu Niepodległości (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 547) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 października 1930 r. o Krzyżu i Medalu Niepodległości (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 28, poz. 214) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych powołanym wyżej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 grudnia 1938 r. Nr 96, poz. 648).

Załącznik do obw. Prezesa Rady Min. z dnia 7 grudnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 796).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

o Krzyżu i Medalu Niepodległości.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1.

(1) Ustanawia się „Krzyż Niepodległości" i „Medal Niepodległości" celem odznaczenia

osób, które zasłużyły się czynnie dla niepodległości Ojczyzny w okresie przed wojną światową lub podczas jej trwania, oraz w okresie walk orężnych polskich w latach 1918 — 1921, z wyjątkiem wojny polsko-rosyjskiej na obszarze Polski, jak również osób, które zasłużyły się czynnie w okresie walk powstańczych o wyzwolenie w roku 1938 Śląska Cieszyńskiego za Olzą.

(2) Krzyż i Medal Niepodległości mają charakter odznaczenia wojskowego.

Art. 2.

(1) „Krzyż Niepodległości" o wymiarach 4,2 × 4,2 cm składa się z 4 równych ramion o przekroju spłaszczonego ośmioboku, rozszerzonego na krańcach ramion, związanych pośrodku sześcianem.

(2) Krzyż wykonany jest z metalu pozłacanego.

(3) Czołowa strona ramion krzyża pokryta jest czarną emalią, przedzieloną paskiem metalowym, na którym wyryty jest w kierunku poziomym napis: „Bojownikom Niepodległości", na czołowej zaś stronie sześcianu znajduje się wyryty wizerunek Orła.

(4) „Medal Niepodległości" o średnicy 35 mm przedstawia na czołowej stronie w polu środkowym wyobrażenie trzech hydr, przebitych trzema mieczami. Całość zamknięta w podwójny otok, zawierający napis: „Bojownikom Niepodległości". Na odwrocie w polu zamkniętym w pojedynczy otok umieszczone pośrodku litery: „R. P.".

(5) Krzyż i Medal Niepodległości noszony jest na wstążce czarnej szerokości 3,7 cm o dwóch pionowych paskach czerwonych szerokości 0,3 cm na bokach wstążki.

Art. 3.

(1) Dla tych, którzy walczyli z bronią w ręku o Niepodległość Ojczyzny przed wojną światową lub poza szeregami armii względnie walką tą kierowali, może być przyznany „Krzyż Niepodległości z mieczami".

(2) Krzyż Niepodległości z mieczami składa się z normalnego Krzyża Niepodległości oraz z wykonanych z metalu pozłacanego, a umieszczonych ponad krzyżem, lecz poniżej wstążki— dwóch skrzyżowanych mieczów, związanych ornamentem.

Art. 4.

(1) Krzyż i Medal Niepodległości nadaje Prezydent Rzeczypospolitej na przedstawienie Prezesa Rady Ministrów na podstawie wniosków Komitetu Krzyża i Medalu Niepodległości. Komitet ten składa się z pierwszych dziesięciu osób, którym Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów nada Krzyż Niepodległości.

(2) W razie ustąpienia członka Komitetu, Komitet powołuje nowego członka spośród odznaczonych Krzyżem Niepodległości.

(3) Komitet wybiera ze swego grona przewodniczącego, dwóch zastępców i sekretarza generalnego; sposób urzędowania Komitetu ustali regulamin uchwalony przez Komitet.

Art. 5.

(1) Odznaczeni Krzyżem lub Medalem Niepodległości otrzymują, oprócz odpowiedniej odznaki, dyplom.

(2) Przygotowanie dyplomu i wydanie odznaki, którą osoby odznaczone nabywają na koszt własny, zarządza przewodniczący Komitetu.

(3) Wykazy odznaczonych będą ogłaszane w gazecie rządowej.

Art. 6.

Krzyż Niepodległości zajmuje w kolejności orderów i odznaczeń polskich miejsce przed Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, zaś Medal Niepodległości przed srebrnym Krzyżem Zasługi.

Art. 7.

(1) Krzyż i Medal Niepodległości można nadawać do dnia 30 czerwca 1938 r. na podstawie zgłoszeń złożonych najpóźniej do dnia 31 grudnia 1937 r.

(2) Osobom, które zasłużyły się czynnie w okresie walk powstańczych o wyzwolenie w roku 1938 Śląska Cieszyńskiego za Olzą, Krzyż i Medal Niepodległości można nadawać do dnia 31 marca 1939 r. na podstawie zgłoszeń, złożonych najpóźniej do dnia 31 stycznia 1939 r.

Art. 8.

Komitet Krzyża i Medalu Niepodległości po zakończeniu prac rozwiązuje się własną uchwałą i przekazuje swoje archiwa Instytutowi Józefa Piłsudskiego, poświęconemu badaniu najnowszej historii Polski.

Art. 9.

Krzyż lub Medal Niepodległości traci się:

1) z mocy prawomocnego wyroku sądowego, powodującego utratę orderów i odznaczeń,

2) z mocy zatwierdzonego przez Prezydenta Rzeczypospolitej orzeczenia Sądu Honorowego odznaczonych Krzyżem lub Medalem Niepodległości.

Art. 10.

Sąd Honorowy orzeka utratę odznaczenia za czyny nie licujące z honorem.

Art. 11.

(1) Członkowie Sądu Honorowego powoływani będą spośród osób odznaczonych Krzyżem Niepodległości.

(2) Pierwszy skład Sądu Honorowego powoła Komitet Krzyża i Medalu Niepodległości.

(3) Z pierwszego składu ustępuje corocznie 1/3 członków Sądu w drodze losowania.

(4) Na miejsce członków ustępujących Sąd Honorowy powoływać będzie nowych członków na okres trzechletni.

(5) Członkowie ustępujący mogą być ponownie powoływani.

(6) Organizację Sądu Honorowego i tryb postępowania przed nim określi statut, opracowany przez Komitet i zatwierdzony przez Prezesa Rady Ministrów. Zmiany statutu przeprowadza na wniosek Sądu Honorowego Prezes Rady Ministrów.

Art. 12.

(1) Sąd Honorowy ma prawo wzywać osoby do stawienia się z oznajmieniem skutków, przewidzianych w art. 117 kodeksu postępowania karnego. Grzywnę za niestawiennictwo orzeka i przymusowe sprowadzenie zarządza właściwy sąd grodzki na wniosek Sądu Honorowego.

(2) W razie nieusprawiedliwionej odmowy zeznań, Sąd Honorowy zwraca się do właściwego sądu grodzkiego z wnioskiem o ukaranie świadka w myśl art. 118 kodeksu postępowania karnego.

(3) Sąd Honorowy może zwrócić się do miejscowego sądu grodzkiego o przesłuchanie świadka, zamieszkałego poza Warszawą.

(4) Sądowi Honorowemu należy przesyłać co do osób odznaczonych Krzyżem lub Medalem Niepodległości:

a) odpisy wyroków, skazujących za zbrodnie lub występki,

b) odpisy orzeczeń oficerskich sądów honorowych o wykluczeniu z korpusu oficerskiego,

c) odpisy orzeczeń dyscyplinarnych o przeniesieniu funkcjonariusza publicznego w stan spoczynku lub o wydaleniu go ze służby.

(5) Na żądanie Sądu Honorowego należy udzielić mu do przejrzenia akta sprawy karnej, honorowej lub dyscyplinarnej.

Art. 13.

(1) O utracie Krzyża lub Medalu Niepodległości ogłasza się w gazecie rządowej.

(2) Odebrania odznaki, dyplomu i legitymacji dokonywają władze administracji ogólnej.

Art. 14.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 15.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

797

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 grudnia 1938 r.

w przedmiocie cofnięcia uprawnień banku dewizowego.

Na podstawie art. 5 ust. (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) ogłaszam, że Domowi Bankowemu T. Bunimowicz w Wilnie cofnięte zostały uprawnienia banku dewizowego.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 grudnia 1938 r. Nr 281, poz. 665).

798

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 grudnia 1938 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 3 do 24 listopada 1938 r. umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

NNr	Data wylosowania	NNr	Data wylosowania
51	17.XI 1938 r.	21184	3.XI 1938 r.
1205	17 „ „	21631	3 „ „
1414	24 „ „	26220	17 „ „
3962	17 „ „	27016	10 „ „
4033	24 „ „	27402	17 „ „
5120	3 „ „	30427	10 „ „
7708	3 „ „	32386	24 „ „
9936	3 „ „	32527	10 „ „
11370	10 „ „	34550	17 „ „
13764	3 „ „	35237	24 „ „
15587	17 „ „	35413	24 „ „
16162	10 „ „	37431	10 „ „
16732	24 „ „	39298	24 „ „
18819	10 „ „	39871	3 „ „

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 grudnia 1938 r. Nr 284, poz. 669).

799

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 grudnia 1938 r.

w sprawie umorzenia 6-ej raty, płatnej 1 grudnia 1938 r. I serii 3% państwowej renty ziemskiej.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji serii I 3% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 337), podaje się do wiadomości, iż w dniu 1 grudnia 1938 r. zostały umorzone w drodze wykupu niżej podane obligacje I serii 3% państwowej renty ziemskiej na łączną sumę nominalną 370.600 zł w złocie, stanowiące 6-tą ratę umorzenia tej renty.

od nr	do nr	szt.
po 5.000 zł		
3240	3247	8
	Razem	8
po 1.000 zł		
4014		1
4202		1
4710	4712	3
4714	4715	2
4718		1
4744		1
4898		1
5103		1
5514	5515	2
5557	5559	3
5561		1
5666		1
6114	6117	4
6131	6134	4
6144	6147	4
6151	6153	3
6155	6164	10
6179	6180	2
6188	6190	3
6208	6209	2
6213		1
6246	6252	7
6262	6268	7
6271	6274	4
6276		1
6279		1
6281		1
6283		1
6285	6286	2
6290		1
6292	6296	5

od nr	do nr	szt.
6356		1
6359	6362	4
6367		1
6369		1
6403		1
6409	6410	2
6416		1
6434		1
6440	6441	2
6445	6446	2
6454		1
6461	6462	2
11879		1
11881		1
11883		1
11958	11961	4
11973	11976	4
11980	11981	2
12001	12003	3
12331		1
13746		1
13832	13835	4
13859	13860	2
14966	14967	2
15888		1
16305	16310	6
16407	16408	2
16890		1
16925	16926	2
17153		1
17319		1
17477		1
17531		1
17535	17537	3
18095		1
18106		1
18116		1

od nr	do nr	szt.
18587	18588	2
18593		1
18778		1
18782	18783	2
18847	18851	5
19837	19838	2
19844		1
19847	19848	2
19850		1
19852	19856	5
19971		1
19977	19980	4
20047		1
20368	20369	2
20699	20700	2
20713	20714	2
20834		1
21040		1
21516		1
21986	21988	3
21993	21994	2
21996	21997	2
22045		1
22090	22092	3
22096		1
22121	22122	2
22142		1
22209	22210	2
22215		1
22226	22228	3
22238		1
22279		1
22282		1
22286		1
22292		1
22294		1
22298		1
22462		1
22590		1
22592		1
22957		1
23097	23098	2
23369		1
23409		1
23426		1
23430		1
23460		1
23478	23482	5
23484		1

od nr	do nr	szt.
23486		1
25379		1
25402	25404	3
25409		1
25411		1
25422		1
25436		1
25494		1
25598		1
25622	25626	5
25832		1
25863		1
25923		1
25972		1
26020	26022	3
26024	26025	2
26030	26031	2
26867		1
26873		1
26990		1
26992	26993	2
26998	26999	2
27013		1
27092	27093	2
27104		1
28228		1
28230		1
28248		1
	Razem	271
po 500 zł		
36175		1
36868	36931	64
	Razem	65
po 100 zł		
39311		1
39786	39787	2
40470		1
42390	42392	3
44762		1
45646	45905	260
46177		1
46357		1
46422		1
	Razem	271

Ogółem 615 sztuk na kwotę nominalnej wartości zł 370.600.—.

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 grudnia 1938 r. Nr 282, poz. 666).

800

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 grudnia 1938 r.

w sprawie umorzenia 3-ej raty, płatnej dnia 1 grudnia 1938 r. II serii 3% państwowej renty ziemskiej.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 maja 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o emisji II serii 3% państwowej renty ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 310) podaje się do wiadomości, iż w dniu 1 grudnia 1938 r. zostały umorzone w drodze wykupu niżej podane obligacje II serii 3% państwowej renty ziemskiej na łączną sumę nominalnej wartości 240.000 zł w złocie, stanowiące 3-cią ratę umorzenia tej renty:

od nr	do nr	szt.	od nr	do nr	szt.
po 5.000 zł			32689		1
68043	68049	7	32691	32693	3
	Razem	7	32696	32699	4
po 1.000 zł			32702		1
31421		1	32704	32708	5
31437	31438	2	32717		1
31441	31443	3	32727	32730	4
31445	31446	2	32737	32739	3
31448	31449	2	32745		1
31453		1	32749	32752	4
32076	32077	2	32763		1
32183	32184	2	32765		1
32188		1	32770	32772	3
32217		1	32774	32779	6
32220	32221	2	32781		1
32311	32313	3	32785		1
32441		1	32787	32788	2
32443		1	32791	32792	2
32524		1	32794		1
32527		1	32797	32799	3
32571	32574	4	32818		1
32602		1	32839		1
32604	32607	4	32845	32846	2
32609		1	32908		1
32611	32614	4	32911	32912	2
32622		1	32914		1
32629	32630	2	32925	32930	6
32643		1	32932		1
32647		1	32937	32939	3
32649	32651	3	32944	32948	5
32653		1	32950	32954	5
32661		1	32957	32959	3
32665	32666	2	32965	32972	8
32670		1	32974		1
32673		1	32979	32980	2
32681	32687	7	32982	32983	2
			32986	32987	2
			32989	32994	6
			32996	32998	3

od nr	do nr	szt.	od nr	do nr	szt.
33004		1	33045		1
33009		1	33047	33048	2
33015	33017	3	33050	33057	8
33019		1	33060	33067	8
33021	33023	3	33069	33071	3
33025		1	33073	33075	3
33027		1	33225		1
33031	33032	2		Razem	205
33038		1			
33043		1			

Ogółem 212 sztuk na kwotę 240.000 zł.

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 grudnia 1938 r. Nr 282, poz. 667).

801

OBWIESZCZENIE ZARZĄDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 5 grudnia 1938 r.

w sprawie wylosowanych numerów obligacji serii II 4% państwowej renty złotej.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 czerwca 1937 r. o wypuszczeniu II serii 4% państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 342) zostało w dniu 1 grudnia 1938 r. wylosowanych do umorzenia 21 obligacji po 10.000 zł w złocie każda, na ogólną sumę nominalną 210.000 zł w złocie, oznaczonych następującymi numerami:

236	659	1653	2046	2443	3546	4288
291	1076	1711	2080	2606	3738	4291
623	1492	1745	2216	2638	4078	4436

Dyrektor:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 grudnia 1938 r. Nr 284, poz. 670).

802

OKÓLNK C 174 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 31193/1/38

w sprawie uzupełnienia wykazu zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Polski Touring Klub.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek podania Polskiego Touring Klubu z dnia 18 listopada r. b., Ministerstwo Skarbu uzupełnia wykaz zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Polski Touring Klub (załącznik do okólnika z dnia 6 lutego 1937 r. L. D. IV. 1450/1/37 — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4, poz. 121) przez dodanie:

„48) Centro Automovilista del Uruguay."

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

803

OKÓLNIK T. 10 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 31270/2/38

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

poz. 10.

Jako bób jadalny, wymieniony w poz. 10 taryfy celnej, należy clić bób rośliny Vicia Faba major; bób ten jest koloru bronzowego, płaski, wielkości przeciętnie pięciogroszówki.

poz. 15.

Jako bobik, wymieniony w poz. 15 taryfy celnej, należy clić bób rośliny Vicia Faba minor (equina); bobik jest koloru czarnobronzowego, wielkości ziarnka kawy.

poz. 203.

Jako wosk karnauba bielony należy traktować również wosk karnauba przerobiony z parafiną. Naturalnego wosku karnauba koloru jasno-żółtego, nawet oczyszczonego przez przetapianie, nie należy traktować jako wosk bielony.

Znaczniejszy dodatek parafiny poznać można po tym, że wosk staje się białym, miękkim i mniej kruchym. Mniejsze ilości parafiny wykryć może tylko analiza chemiczna przez oddzielenie parafiny od alkoholów z wosku sposobem A. Leysa, lub przez wykazanie zmian, jakie wywołuje dodatek parafiny w charakterystycznych cechach wosku karnauba, jak obniżenie punktu topienia (dla czystego wosku powyżej 80°) i zmniejszenie liczby zmydlenia (dla czystego wosku powyżej 79).

poz. poz. 221 i 222.

Za kwasy tłuszczowe, tłuszcze, oleje — uwodornione, przewidziane pozycjami 221 i 222 taryfy celnej, należy uważać tylko takie kwasy tłuszczowe i tłuszcze, które zawierając ślady niklu, są przy 15° C w stanie stałym;

kwasy tłuszczowe, tłuszcze i oleje, które są przy 15° C. w stanie mazistym (półciekłym) lub ciekłym, nawet w wypadku stwierdzenia w nich śladów niklu, należy clić według właściwych pozycyj taryfy celnej, przewidujących kwasy tłuszczowe, tłuszcze, oleje — nieuwodornione, ponieważ towary te ze względu na konsystencję nie odpowiadają wymogom stawianym w rozumieniu taryfy celnej do kwasów tłuszczowch i tłuszczów uwodornionych (zestalonych) tj. doprowadzonych w drodze przeróbki chemicznej (nasycenia wodorem) do stanu stałego.

Jako kwasy tłuszczowe, tłuszcze — maziste (półciekłe) należy uważać takie kwasy tłuszczowe i tłuszcze, które aczkolwiek nie są w stanie płynnym przy 15°, to jednak wyciekają z pochylonego naczynia; kwasy tłuszczowe, tłuszcze — w stanie mazistym, nieposiadające przy 15° wyraźnej zdolności wyciekania z pochylonego naczynia, należy traktować jako kwasy tłuszczowe lub tłuszcze — w stanie stałym;

poz. 254.

Stokfisze są to ryby przeważnie z gatunku dorszy, rozpłaszczone z usunięciem wnętrzności i suszone.

Klepfisze są przyrządzane tak jak stokfisze lecz poddane są nadto soleniu.

poz. 293.

1) Za miał tytoniowy, wymieniony w poz. 293 p. 2 taryfy celnej, należy uważać tytoń pokrajany lub pokruszony, którego poszczególne cząstki mają wymiary mieszczące się w granicach od 0,5 mm do 2 mm.

2) Za pył tytoniowy, wymieniony w poz. 293 p. 2 taryfy celnej, należy uważać materiał tytoniowy, którego cząstki mają wymiary poniżej 0,5 mm, ale nie noszą wyraźnych śladów rozcierania w młynie (przemiału).

3) Za mąkę tytoniową, wymienioną w poz. 293 p. 2 taryfy celnej, uważać należy materiał tytoniowy, którego cząstki mają wymiary poniżej 0,5 mm i noszą wyraźne ślady rozcierania w młynie.

poz. 294.

Za tytoń krajany, wymieniony w poz. 294 p. 1 taryfy celnej, należy uważać tytoń pokrajany na cząstki w kształcie pasków, prostokątów, kwadratów lub innych figur geometrycznych o długości powyżej 2 mm.

poz. 350.

Jako siarczan metylu, wymieniony w poz. 350 taryfy celnej, należy rozumieć tak dwumetylosiarczan $(CH_3)_2 SO_4$, jak i jednometylosiarczan $(CH_3) HSO_4$.

poz. 407.

Laki koszenilowe powinny być clone według p. 2 poz. 407 taryfy celnej, ponieważ stanowią przetwory koszenilowe wyraźnie wymienione w tej pozycji.

poz. 424.

Jako ekstrakt quebrachowy suchy rozpuszczający się w zimnej wodzie należy uważać ekstrakt quebrachowy suchy sulfitowany wszelki oraz niesulfitowany lecz pozostawiający przy rozpuszczeniu w zimnej wodzie osad w ilości nie większej niż 5% wziętej do badania ilości ekstraktu.

Ekstrakty niesulfitowane, pozostawiające powyżej 5% osadu nierozpuszczalnego w zimnej wodzie, należy traktować jako ekstrakt nierozpuszczający się.

Grupa 39.

Skóry, objęte grupą 39 taryfy celnej, wyprawione, pokryte na powierzchni nawet z obu stron farbą, należy uważać za skóry wyprawione kolorowe i clić według właściwych pozycyj taryfy celnej.

Groszkowane skóry, objęte grupą 39 taryfy celnej, bez względu na sposób otrzymania groszku (czy za pomocą maszyn, czy przez wałkowanie ręczne), winny być traktowane jako skóry z wyciśniętym deseniem (z wyjątkiem juchtów) i clone według właściwych pozycyj taryfy celnej.

Skóry wyprawione o wykończeniu i wyglądzie skór „pekary" (peccari), lecz sporządzone ze skór innych zwierząt, należy traktować jako skóry z wyciśniętym deseniem i clić według właściwych pozycyj zależnie od ich wyprawy i wykończenia.

poz. 497.

Skóry twarde, wymienione w poz. 497 taryfy celnej, bywają pokryte w celu nadania im połysku specjalną masą, często zawierającą sole glinu, względnie inne substancje mineralne, używane również przy garbowaniu mineralnym.

Wobec powyższego należy, w celu ustalenia wyprawy tych skór, brać do badania tylko ich warstwy wewnętrzne i z otrzymywanych wyników badania wnioskować o rodzaju wyprawy.

Obecność glinu lub innych garbników mineralnych w wewnętrznych warstwach skóry twardej jest dowodem, że do wyprawy tej skóry użyte były garbniki mineralne.

poz. 503, 504, 508.

Skóry kozie (t. zw. giemzy lub chevreaux) oraz skóry baranie clone są zależnie od rodzaju ich wyprawy i wykończenia według poz. 503, 504 i 508 taryfy celnej.

Odróżniania skór kozich od baranich, niezbędne dla ustalania właściwej stawki konwencyjnej odbywa się przez badanie pór włosowych danej skóry.

Na powierzchni skór kozich, przy użyciu silnej lupy, widać pory większe — włosów, a pod nimi mniejsze — puchu. Pory te najczęściej rozmieszczone są grupami, tworząc na skórze linie faliste, przy czym pory mniejsze są prawie równoległe do większych.

Skóry baranie mają pory włosia i puchu prawie jednakowej wielkości, przy czym ułożone są nieprawidłowo w postaci grup, porozmieszczanych bez symetrii.

poz. 510.

Za skóry malowane, przewidziane poz. 510 taryfy celnej, należy uważać skóry wyprawione pokryte na powierzchni z jednej lub obu stron deseniem ręcznie malowanym.

poz. 519.

Skóry futrzane bobrów błotnych, wymienione w poz. 519 taryfy celnej, często błędnie zwane „małpami", są skórami zwierząt zwanych nutrje (nazwa naukowa myopotamus coypus lub myocastor coypus, nazwa franc. ragondin). Są to skórki długości 45 — 80 cm, ogon o długości 20 — 25 cm. Sierść bobrów błotnych jest koloru czerwono-bronzowego przechodząca na brzuchu w odcień szaro-brunatny. Pod sierścią znajduje się puch koloru niebieskawego.

poz. 526.

Pozycja 526 taryfy celnej obejmuje skóry futrzane: karakuły, półkarakuły i wyporki.

a) skóry futrzane karakułowe są skórami jagniąt szlachetnych; charakterystyczne cechy ich są następujące: błyszczący włos (wełna), skręcony w loki, które na skórze ułożone są symetrycznie, tworząc rodzaj falistego deseniu; wydłużo-

na szyja, ogon krótki, szeroki u nasady, ostro ścięty, wskutek czego posiada formę trójkątną;

b) skóry futrzane półkarakułowe otrzymywane są ze zwierząt pochodzących ze skrzyżowania owcy karakułowej ze zwykłą; posiadają one wskazane wyżej cechy skór karakułowych, słabiej jednak rozwinięte;

c) wyporki są to skóry jagniąt przedwcześnie urodzonych. Skóry wyporków są cieńsze niż karakułowe i półkarakułowe, są słabe na rozrywanie. Włos ich jest krótszy i cieńszy niż karakułów, nie tworzy loków, lecz jest lekko falisty, układający się na skórze w deseń, tworzący tzw. morę.

poz. 527.

Skóry futrzane jagniąt, wymienione w poz. 527 taryfy celnej, posiadają włos matowy, loki nie tworzą na skórze falistych linii, charakterystycznych dla skór karakułowych i półkarakułowych; szyja krótka, ogon wąski u nasady i tępo zakończony.

poz. 546.

Pozycja 546 p. 2 taryfy celnej obejmuje wyroby skórzane przeznaczone do maszyn włókienniczych, natomiast pozycja 546 p. 4 obejmuje wyroby skórzane, używane do innych celów technicznych.

Bicze tkackie wymienione w p. 2 są to rzemienie, szerokości 2 — 6 cm i długości 50 cm i wyżej, służące do przerzucania czółenek w krosnach tkackich, zarówno ręcznych, jak i mechanicznych.

Wymiary ich zależne są od wielkości krosna i przyrządu bijącego w krosnach. Bicze są sporządzone przeważnie z grzbietów skór bydlęcych, wyprawy roślinnej, silnie tłuszczonych, często z pozostawieniem sierści.

Cholewy, objęte również p. 2, mają kształt rur cylindrycznych, wykonane są ze skóry o dokładnie jednakowej grubości i służą do obciągania wałków w maszynach przędzalniczych; średnica i długość cholew jest bardzo różnorodna i dostosowana do wymiarów walców odnośnych maszyn.

poz. 553 — 559.

Obuwie, posiadające na swej powierzchni szycie, łączące ze sobą poszczególne części obuwia (kapki, przyszwy, cholewki, zakładki, faksy koło kółek do sznurowania itp.), jak również obszycie górnego brzegu cholewki, podlega cłu według poz. 553 — 559 taryfy celnej bez stosowania uwagi 2 po poz. 559 taryfy celnej, chociażby nawet wspomniane szycie i obszycie wykonane były w sposób ozdobny, np. w ząbki, ozdobnym ściegiem, 2 — 3 razy obok siebie itp.

Natomiast obuwie posiadające poza powyższym zasadniczym szyciem ponadto szycie dodatkowe, nie łączące poszczególnych części obuwia, lecz mające na celu upiększenie obuwia, należy traktować jako przybrane wyszyciem i clić według poz. 553 — 559 taryfy celnej z dodatkiem, przewidzianym w uwadze 2 po poz. 559.

Również za przybranie wyszyciem, powodującym stosowanie powyższej uwagi, należy uważać naszycie na obuwiu w celach ozdoby innych materiałów w postaci tasiemek, wyrobów szmuklerskich, galonów, sprzączek, guzików, klamerek itp.

Przyszycie do obuwia sprzączek, klamerek i guzików, służących do zamocowania obuwia na nodze, nie powoduje stosowania tej uwagi, o ile te sprzączki, klamerki, guziki nie są ozdobione imitacją drogich kamieni.

Dział VIII.

Za przędzę o nietrwałym zabarwieniu uważa się taką przędzę, która odbarwi się całkowicie (ewentualnie pozostawiając ledwo dostrzegalny odcień barwy), jeżeli przędzę poddamy pięciominutowemu praniu w wodzie o temperaturze 55 — 60° C z mydłem marsylskim, w ilości 1% w stosunku wagowym do wody.

Powyższy zabieg kontrolny należy wykonywać w następujący sposób:

5 g badanego towaru pierze się w ciągu 5 minut w 300 cm^3 wody o temperaturze 55 — 60° C, w której uprzednio rozpuszczono około 3 g mydła marsylskiego. Pranie uskutecznia się w naczyniu szklanym przez energiczne mieszanie przy pomocy pręcika szklanego badanej próbki towaru w roztworze mydlanym.

Po wypraniu próbkę należy przemyć chłodną wodą, po tym wysuszyć i porównać z niepraną próbką badanego towaru.

Jako bezpośrednie opakowanie, z którym powinny być clone towary, objęte uwagą 2 do poz. 561, poz. 562, poz. 574 i uwagą i poz. 612 taryfy celnej, należy uważać opakowanie wewnętrzne, jak cewki, kanetki, kartoniki, szpulki itp., na których są nawinięte te towary.

W wypadku braku opakowania wewnętrznego, za opakowanie bezpośrednie należy uważać etykiety, chorągiewki, mankieciki itp., w które są zaopatrzone najmniejsze jednostki sprzedażne towaru, przystosowane do detalicznej sprzedaży.

Gdyby jednak towary te nadchodziły zarówno bez opakowania wewnętrznego (cewki, kanetki, kartoniki, szpulki itp.) jak i bez etykiet, chorągiewek, mankiecików itp., w tym wypadku za opakowanie bezpośrednie należy uważać każde opakowanie bezpośrednie otaczające towar.

Przykład I. Towar stanowi przędzę z jedwabiu naturalnego, nawiniętą na małe kanetki o wadze przędzy wraz z kanetką 20 g i mniej; kanetki z przędzą ułożone są w pudełkach, po dwanaście sztuk. Towar powyższy podlega ocleniu według poz. 562 taryfy celnej łącznie z wagą kanetki, która w tym wypadku stanowi bezpośrednie (wewnętrzne) opakowanie, lecz bez wagi pudełek.

Przykład II. Towar stanowi przędzę z jedwabiu sztucznego w pasemkach zaopatrzonych w chorągiewkę i mankiecik, o wadze każdego pasemka przędzy wraz chorągiewką i mankiecikiem 20 g i mniej; dwanaście takich pasemek przędzy znajduje się w rurce z celofanu, która nadto owinięta jest papierem. Towar ten podlega ocleniu według poz. 574 taryfy celnej łącznie z wagą chorągiewek i mankiecików, lecz bez wagi rurki z celofanu i papieru.

Przykład III. Towar stanowi nici bawełniane barwione do szycia, w kłębkach bez etykiet, chorągiewek, kartoników lub innego podobnego opakowania, o wadze kłębka 70 g i mniej, ułożone w pudełkach tekturowych, które są owinięte papierem i obwiązane sznurkiem. Towar ten podlega cłu według poz. 612 taryfy celnej łącznie z wagą pudełek, które w tym wypadku są bezpośrednim opakowaniem, lecz bez wagi papieru i sznurka.

poz. 575.

Włosiem ze sztucznego jedwabiu (niekiedy noszącym nazwę jedwabiu meteorowego lub sirjusowego) nazywamy nitki z jedwabiu sztucznego sztywne, grube, mocne, zwarte w swej masie, dowolnej długości, imitujące włosie naturalne (zwierzęce).

Słomką ze sztucznego jedwabiu nazywamy paseczki z jedwabiu sztucznego o szerokości 10 mm i mniej i o dowolnej długości.

poz. 576, 582.

Jako splot rypsowy (żeberkowy) w tkaninach lub tylko na brzegach tkanin należy uważać taki splot, gdy przędze osnowy i wątku krzyżują się co dwie, trzy lub cztery nitki, tj. gdy dwie, trzy lub cztery nitki wątku przechodzą raz ponad dwiema, trzema lub czterema nitkami osnowy, a następnie pod nitkami osnowy i odwrotnie — dwie, trzy lub cztery nitki osnowy przebiegają raz pod, a raz nad dwiema, trzema lub czterema nitkami wątku, tworząc w ten sposób na powierzchni tkaniny żeberka równoległe do nitek osnowy, względnie wątku.

Natomiast za splot rypsowy nie należy uważać takich tkanin (brzegów), w których wygląd żeberek otrzymuje się wyłącznie przez zastowanie przędzy o różnych numerach, tj. różnej grubości nitek.

poz. 590.

Odpadki włókiennicze pochodzenia zwierzęcego, jak również wełna wtórna (pochodna) i mieszanka włókien zwierzęcych z włóknami roślinnymi, wszystko objęte poz. 590 taryfy celnej, wtedy należy traktować jako towar jednolicie barwny, gdy masa włókien, stanowiąca te towary, składa się z włókien jednego koloru, jednakowego odcienia, lub też z mieszaniny włókien jednokolorowych o różnych odcieniach, lecz zewnętrznie wytwarzających w całości jednolitą barwę.

Natomiast towary z poz. 590 taryfy celnej, w których różnokolorowość poszczególnych włókien tworzących towar wyraźnie uzewnętrznia się, należy traktować jako towary niejednolicie barwne.

Towary o barwie naturalnej (surowe), objęte poz. 590, należy clić jako surowce, względnie narówni z bielonymi, chociażby tworzyły masę włókien jednakowego koloru i odcienia.

P. 2 poz. 590 taryfy celnej obejmuje zarówno czystą wełnę pochodną (wtórną), jak również i mieszankę włókien pochodzenia zwierzęcego i roślinnego, powstałą przez szarpanie razem skrawków, szmat itp. wełnianych, półwełnianych z bawełnianymi, lnianymi, konopnymi itd. Punkt 3 poz. 590 taryfy celnej obejmuje takie towary, które powstały nie drogą szarpania, lecz zwykłego mieszania włókien ze zwierząt wełnodajnych z włóknami roślinnymi.

poz. 594.

Za przędzę wełnianą ozdobnie nitkowaną wymienioną w poz. 594 p. 9 taryfy celnej, należy uważać taką przędzę, która na specjalnych skręcarkach (efekt-skręcarkach) otrzymała ozdoby w formie pęczków, kulek, pętelek, oczek, zgrubień itp. utworzonych z nitek tejże przędzy.

Przędza wełniana ozdobnie nitkowana posiada na swej długości różną grubość.

Natomiast przędza utworzona z różnobarwnych włókien, albo nitkowana z różnobarwnej przędzy pojedyńczej, aczkolwiek posiada wygląd ozdobny, nie może być jednak clona jako przędza ozdobnie nitkowana, gdyż wygląd ozdobny nie powstał skutkiem ozdobnego nitkowania, a tylko przez przędzenie różnobarwnych włókien lub zwykłe skręcenie pojedyńczych różnobarwnych nitek.

poz. poz. 599 i 601.

Tkaniną wełnianą z przędzy czesankowej nazywa się taka tkanina, która została wyprodukowana całkowicie lub częściowo z przędzy, której surowiec (tj. wełna) został uprzednio poddany procesowi czesania.

Stwierdzanie procesu czesania wełny uskutecznia się w ten sposób, że kilka przeważnie skręconych ze sobą nitek tkaniny rozdziela się na pojedyńcze nitki przędzy, które z kolei znowu całkowicie rozkręca się i wtedy poddaje się tę rozkręconą pojedyńczą nitkę badaniu.

O ile włókna tej nitki ułożone są równolegle, a poza tym włókna na określonych odcinkach długości badanej nitki posiadają jednakowe wymiary, a pozbawione są nadto pęczków zgrubień, omotań, należy uznać, iż wełna zostało poddana procesowi czesania; nitka zaś wykonana z tej wełny nosi nazwę „przędzy czesankowej".

poz. 606.

Punkt 1 poz. 606 taryfy celnej obejmuje bawełnę surową nieprzerobioną, to jest w posta-

ci włókien splątanych i zanieczyszczonych. Nadchodzi ona w sprasowanych belach. Według tegoż punktu clą się również wszelkie odpadki bawełniane, otrzymywane jako produkt poboczny przy przeróbce bawełny na maszynach przędzalniczo-włókienniczych jako to: zgrzebliny, wyczeski, obwijaki itp.

Natomiast punkt 2 poz. 606 obejmuje bawełnę i odpadki bawełniane częściowo już przerobione na maszynach przędzalniczych (trzepakach, zgrzeblarkach, czesarkach); bawełna taka otrzymuje formę zwojów, arkuszy i taśm.

Zarazem wyjaśnia się, iż odpadki w postaci resztek zwojów, arkuszy i taśm, otrzymywane z trzepaków, zgrzeblarek, ciągarek i czesarek jako mniejsze lub większe kawałki, należy należy traktować jako odpadki surowe, wymienione w punkcie 1 poz. 606.

poz. poz. 613 — 617, 633 — 634.

Gęstością osnowy i wątku w 1 cm² tkaniny nazywa się ilość nitek osnowy i wątku, znajdujących się w 1 cm² tkaniny, wziętych łącznie.

Wobec tego, że w tkaninach deseniowych (wzorzysto tkanych itp.), jako też we flanelowych (o powierzchni włochatej), nie wszystkie nitki uzewnętrzniają się na danej powierzchni tkaniny, przeto za podstawę do wymiaru cła winna być brana pod uwagę nie pozorna ilość nitek, obliczana na powierzchni 1 cm² badanej tkaniny, lecz faktyczna ilość nitek, które tworzą dany 1 cm² tkaniny; faktyczną ilość nitek w danym przypadku otrzymuje się przez rozdzielenie takiego kawałka tkaniny na poszczególne nitki i przez ich zsumowanie.

Jednocześnie wyjaśnia się, że nitkę skręconą (nitkowaną) z kilku nitek przędzy należy przy obliczaniu brać jako jedną nitkę, natomiast dwie lub więcej nitek, biegnących razem równolegle w osnowie lub wątku jako pasmo nitek, należy przy określaniu gęstości tkaniny obliczać każdą oddzielnie.

W tkaninach o różnej gęstości 1 cm² należy przy obliczaniu ilości nitek brać pod uwagę największą gęstość tkaniny.

Tkaniny bawełniane o powierzchni jednolicie barwnej, chociażby utworzone z przędzy o różnych odcieniach barwy w osnowie i wątku, należy traktować jako tkaniny barwione, a nie kolorowo tkane, ponieważ różnica w odcieniach barwy przędzy została spowodowana bądź odmiennym skręceniem, bądź niejednolitą merceryzacją przędzy w osnowie i wątku.

Przędza silniej merceryzowana lub słabiej skręcona przyjmie zabarwienie intensywniejsze, niż przędza wcale nie merceryzowana lub słabiej merceryzowana, albo mocniej skręcona.

poz. 616.

Za tkaniny wzorzysto-tkane, zgodnie z punktem 8 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej, należy uważać takie tkaniny, chociażby jednolicie barwne, których powierzchnia posiada wzory w formie figur, kwiatów, pasków itp., powstałe wskutek zastosowania przy tkaniu różnego rodzaju splotu nitek osnowy i wątku.

Natomiast tkaniny posiadające pewien deseń w formie pasków lub prążków, powstały wskutek zastosowania przy tkaniu różnej grubości nitek (przędzy), czy to w osnowie, czy też w wątku, lecz o jednakowym na całej powierzchni splocie, należy traktować jako tkaniny nie wzorzysto-tkane.

poz. 618.

Etaminą nazywa się taka tkanina, która jest wyrobiona na krośnie tkackim, zaopatrzonym w specjalne nicielnice, za pośrednictwem których otrzymuje tkanina charakterystyczny splot — tak zwany „splot gazowy". Splot gazowy powstaje w ten sposób, iż nitki osnowy zgrupowane razem po dwie, trzy lub więcej, owijają się wzajemnie, tworząc rodzaj oczek, przez które przechodzą nitki wątku, utrzymujące te poszczególne grupki nitek osnowy w stanie oczkowego owijania się.

Spotyka się również i takie tkaniny, które posiadają częściowo splot gazowy i częściowo splot płócienny lub wogóle odmienny od splotu gazowego. Takie tkaniny, jako niewymienione w taryfie celnej przywozowej, należy traktować, na podstawie art. 4 rozp. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 732 z r. 1932), narówni z etaminami.

Wszystkie wyżej przytoczone tkaniny podlegają ocleniu według poz. 618 taryfy celnej niezależnie od tego, czy są surowe, bielone, barwione, drukowane, kolorowo-tkane, wzorzysto tkane.

poz. 646, 647.

Za szpagat uważa się taką pojedyńczą (rzadko) lub nitkowaną (przeważnie) przędzę, która została utworzona zwykle z odpadkowego surowca włókienniczego lub z samego surowca włókienniczego, lecz pośledniejszego gatunku, a następnie poddana specjalnej apreturze, skutkiem czego otrzymała wygląd gładki, lekko polerowany, silnie zwarty, a na swej powierzchni nie uzewnętrzniającą wyraźnych skrętów. Przy rozkręcaniu szpagatu zarówno poszczególne włókna jak i oddzielne pojedyńcze nitki przędzy stawiają duży opór, ponieważ skutkiem apretury silnie przylegają do siebie. Szpagat cli się podług poz. 646 lub 647 taryfy celnej zależnie od materiału z jakiego został wykonany.

Należy odróżnić od szpagatu przędzę polerowaną i tak zwaną przędzę szewcką (dratwę), które zewnętrznie mogą być zbliżone do szpagatu, gdyż bywają gładkie i nie uwidaczniają na swej powierzchni wyraźnych skrętów, lecz są wykonane z dobrego surowca włókienniczego tj. z długich i cienkich włókien, a przy rozkręcaniu nie stawiają tak silnego oporu (włókna jak i pojedyńcze nitki przędzy nie są tak ze sobą mocno zwarte jak w szpagacie). Wspomniana przędza polerowana i przędza szewcka clą się jak przędza.

Za sznurek (poz. poz. 646 lub 647) uważa się:

a) wyrób pleciony o przekroju mniej lub więcej okrągłym, wykonany z wszelkich materiałów włóknistych roślinnych, którego 10 metrów waży 75 g i więcej (takiż wyrób pleciony wykonany z materiałów włóknistych roślinnych, którego 10 metrów waży poniżej 75 g należy clić jako wyroby plecione — poz. 704),

b) wyrób przędzalniczy lub powroźniczy wykonany z bawełny, którego 10 metrów waży 30 g i więcej (takiż wyrób z bawełny, którego 10 metrów waży poniżej 30 g należy uważać za przędzę),

c) wyrób powroźniczy (tj. wykonany na maszynach kablowych) ze lnu, konopi i materiałów zastępujących te włókna— niezależnie od wagi 10 metrów.

Wyroby ze lnu, konopi i materiałów zastępujących te włókna, wykonane nie na maszynach kablowych, lecz na samoprząśnicach lub skręcarkach przędzalniczych, należy, bez względu na wagę 10 metrów, uważać za przędzę.

Wyroby kablowe tem się różnią od wyrobów z samoprząśnic i skręcarek przędzalniczych, iż są: 1) mocniej skręcone, 2) silniej zwarte, 3) gładsze, 4) twardsze, 5) znacznie mniej kosmate niż przędza i 6) że posiadają na swej powierzchni wyraźniej uzewnętrzniające się karby czyli skręty o krótkim skoku.

poz. 654, 655, 656.

Tkane paski, taśmy, wstążki itp. wyroby włókiennicze tkane, w których skład wchodzi szych prawdziwy w ilości 10% i wyżej lub nitki z metali szlachetnych w ilości wyżej podanej, należy clić narówni z tkaninami według poz. poz. 654, 655 lub 656 zależnie od jakości.

poz. 664, 665.

Masa, stosowana przy wyrobie cerat, stanowi zasadniczo mieszaninę pokostu lnianego, kaoliny i farb lub sadzy. Cechami rozpoznawczymi zatem dla ceraty będą: powolna zapalność, zapach oleju lnianego i trudna rozpuszczalność w benzynie lub acetonie masy, pokrywającej tkaninę.

poz. 674.

Towary, objęte poz. 674, wytworzone z kilku różnych materiałów włóknistych, podlegają ocleniu, stosownie do postanowień punktu 1. Uwag ogólnych Działu VIII taryfy celnej przywozowej, według jakości tego składnika danego wyrobu, który podlega wyższej stawce.

Przykład: krążki, wykonane skutkiem sprasowania włókien sierści zajęczej, zmieszanej z niewielką nawet ilością włókien wełny owczej, podlegają ocleniu według poz. 674 p. 2 lit. „a".

poz. 677.

Tkaniny z przędzy papierowej tym się różnią od plecionek z tejże przędzy, że tkaniny zawsze posiadają osnowę i wątek, przy czym wątek biegnie prostopadle do nitek tworzących osnowę, a plecionki tej charakterystycznej cechy nie posiadają.

poz. 719.

Jako jednobarwne szmaty, skrawki tkanin i wyrobów dzianych (poz. 719 p. 1 lit. „a" taryfy celnej) należy uważać takie szmaty i skrawki, które w poszczególnych jednostkach opakowania posiadają jednakową barwę, to jest towar sortowany pod względem koloru.

Bele szmat i skrawków tkanin i wyrobów dzianych — niesortowanych, tj. zawierających kawałki wielobarwne, lub jednobarwne lecz każdy w innym kolorze, należy traktować jako wielobarwne przewidziane poz. 719 p. 1 lit. „b" taryfy celnej.

Przy odprawie szmat, względnie skrawków tkanin i wyrobów dzianych, należy zwracać uwagę, aby nie odprawiać bez cła szmat i skrawków jednobarwnych (sortowanych) specjalnie zanieczyszczonych przez dodanie do beli kilku lub kilkunastu szmat lub skrawków w innym kolorze lub wielobarwnych. Takie bele, w których ilość szmat, względnie skrawków, innej barwy będzie wskazywała na umyślne zanieczyszczenie towaru sortowanego pod względem koloru, należy traktować jako jednobarwne.

poz. poz. 747, 750.

Jako drewno gatunków krajowych, przewidziane poz. 747 taryfy celnej uważa się drewno: sosnowe, świerkowe, jodłowe, daglezjowe, modrzewiowe, lipowe, osikowe, topolowe, wierzbowe, dębowe, bukowe, klonowe, jesionowe, wiązowe, grabowe, jaworowe, brzostowe, olchowe, brzozowe, akacjowe, jabłoniowe, gruszkowe, wiśniowe — wszystko odmian rosnących w Europie.

Drewno gatunków wyżej wymienionych, lecz odmian nie rosnących w Europie (np. gruszka afrykańska, brzoza kanadyjska itp.) oraz drewno wszelkich innych gatunków, zalicza się do drewna osobno niewymienionego, przewidzianego poz. 750 taryfy celnej.

poz. 753.

Jako łaty bukowe do wyrobu mebli giętych są uważane tylko łaty bukowe o grubości 6 cm i mniej przy szerokości 16 cm i mniej, przy czym łaty do wyrobu mebli giętych o szerokości od 11 cm do 16 cm nie mogą być dłuższe nad 250 cm.

Powyższe łaty mogą być clone według poz. 753 taryfy celnej pod warunkiem, że są sprowadzane przez fabryki wyrobu mebli giętych i są przeznaczone wyłącznie do wyrobu takich mebli, co powinno być zaświadczone przez odnośną Izbę Przemysłowo-Handlową w obrębie której położona jest fabryka.

Łaty bukowe przeznaczone do innych celów podlegają cłu według właściwych pozycyj, zależnie od wykończenia.

poz. 767.

Story, wymienione w poz. 767 taryfy celnej, są to zasłony, sporządzone z cienkich drewienek

(pręcików), połączonych ze sobą nićmi, sznurkiem itp. w ten sposób, że tworzą one rodzaj mat dających się zwijać w rolkę lub na wałek; pokrycie stor materiałami pospolitymi nie zmienia ich taryfowej przynależności, o ile te materiały pokrywające nie stanowią o istotnej wartości towaru.

poz. 768.

Żaluzje, wymienione w poz. 768 taryfy celnej, są rodzajem okiennic, złożonych z deszczułek (listewek) drewnianych. Deszczułki te połączone są ze sobą ruchomo, wskutek czego przy zapuszczaniu żaluzji poszczególne deszczułki mogą przyjmować względem siebie różne nachylenie, a tym samym może być do wewnątrz pomieszczenia dowolnie wpuszczana większa lub mniejsza ilość światła. Żaluzje te, zależnie od konstrukcji, mogą być przy podnoszeniu do góry składane lub nawijane na wałek, bądź też otwierane wraz z ramami, jak zwykłe okiennice.

poz. 814.

Pergamin roślinny i papier pergaminowy, objęte poz. 814 taryfy celnej, posiadając wspólne cechy (prawie jednakową przezroczystość, nieprzepuszczalność terpentyny i tłuszczów), nie mogą być rozróżniane na podstawie ich zewnętrznego wyglądu, ponieważ zewnętrznie prawie się nie różnią; okoliczność, że papiery pergaminowe są zwykle nieco cieńsze od pergaminów roślinnych, nie może być wystarczającym wskaźnikiem do ich rozróżniania; istotna różnica pomiędzy obydwoma rodzajami wymienionego powyżej papieru polega na ich niejednakowej wewnętrznej strukturze, mianowicie na różnej spoistości włókien, która jest wynikiem stosowania różnych sposobów przy fabrykacji tych papierów.

Pergamin roślinny otrzymuje się przez działanie na papier nieklejony kwasu siarkowego określonej mocy i temperatury, który następnie zobojętnia się amoniakiem i odmywa wodą; powyższy zabieg chemiczny sprawia to, że poszczególne włókna masy papierowej wiążą się do tego stopnia ściśle, że tworzą jednolitą masę i nie mogą być mechanicznie rozdzielone.

Papier pergaminowy wyrabia się z celulozy, którą obciąża się siarczanem glinu lub innymi związkami mineralnymi i dodaje substancyj klejących; otrzymana masa podlega bardzo drobnemu mieleniu i silnemu kalandrowaniu (walcowaniu), które to operacje powodują powstanie w otrzymanym papierze właściwości nieprzepuszczania tłuszczów. Papier pergaminowy nie jest poddawany żadnym specjalnym zabiegom chemicznym i w przeciwieństwie do pergaminu roślinnego może być rozdzielony na włókna.

Celem zdecydowania czy ma się do czynienia z pergaminem roślinnym, czy też papierem pergaminowym należy badany papier poddać działaniu gorącej wody przez zanurzenie w niej; po wyjęciu z wody pergamin roślinny wykazuje cechy materiału wodoodpornego, gdyż pozostaje mocnym, sprężystym i traci tylko pewną część swej pierwotnej wytrzymałości na rozerwanie i jeżeli był dobrze pergaminowany, to w miejscu rozdarcia go, niezależnie od tego czy jest on mokry czy też suchy, nie można zaobserwować żadnych włókien, zaś przy pergaminowaniu mniej silnym jedynie włókna nieliczne i krótkie. Papier pergaminowy poddany powyższej próbie staje się miękkim i traci prawie całkowicie swą wytrzymałość na rozerwanie; przy powolnym rozciąganiu go w stanie mokrym powierzchnia, podlegająca rozciąganiu, staje się jaśniejsza od ogólnego tła papieru i już na niej można zauważyć włóknistą budowę tego papieru; przy rozerwaniu papieru pergaminowego widać w miejscu rozerwania całkiem wyraźnie bardzo liczne i długie włókna.

poz. 815, 816.

W myśl postanowień uwagi, umieszczonej po poz. 816 taryfy celnej, odprawa przesyłek papieru lub bibuły, zgłoszonych do oclenia według poz. 815 p. 1 lit. „a" i „b" i poz. 816 p. 1 lit. „a" i „b" może być dokonana według powyższych pozycyj i punktów, o ile do przesyłek tego papieru lub bibuły jest dołączony odpowiednio poświadczony certyfikat analizy, stwierdzający zawartość miazgi drzewnej powyżej 30%, przy czym od prawę taką uważa się za ostateczną dopiero po sprawdzeniu jakości towaru przez Ministerstwo Skarbu na podstawie przedłożonych próbek.

W wypadkach, gdy do przesyłek papieru lub bibuły, zgłoszonych do oclenia według powyższych pozycyj, punktów i liter (zgłoszenie szczegółowe), lub też bez ich podania (zgłoszenie ogólne), certyfikat analizy nie zostanie dołączony, urzędy celne powinny odprawiać papier lub bibułę, należące do poz. 815 i 816 taryfy celnej według poz. 815 p. 2 lit. „a" i „b" dla papieru i według poz. 816 p. 2 lit. „a" i „b" dla bibuły.

Od takiej decyzji urzędu celnego stronie przysługuje prawo zażalenia do Ministerstwa Skarbu, zgodnie z postanowieniami art. 130 i 131 prawa celnego, w trybie przewidzianym w §§ 227—229 przepisów wykonawczych do tego prawa.

Uwaga po poz. 820.

Jako znak wodny fabryczny, umieszczony na arkuszu papieru lub bibuły, niepowodujący stosowania dodatku, ustalonego w uwadze 7 umieszczonej po poz. 821, uważać należy znak wodny fabryczny nawet powtarzający się w pewnych odstępach na arkuszu papieru lub bibuły, lecz nie tworzący ozdobnego deseniu.

poz. 834.

Jelita sztuczne (zastępujące w wyrobach masarskich jelita naturalne), wykonane z niebarwionego, względnie zabarwionego, pergaminu roślinnego, zasadniczo podlegają ocleniu według poz. 834 p. odp. taryfy celnej, jako osobno niewymienione wyroby z papieru; jeżeli jednak towar ten nadchodzi z zagranicy z kraju traktatowego i jest pokryty należycie wystawionym świadectwem pochodzenia, to powinien być clony do czasu wygaśnięcia umowy handlowej polsko-czechosłowackiej z dnia 10 lutego 1934 r. podług poz. 137 p. 2 lit. „b" taryfy celnej, obejmującej

jelita naturalne suszone i korzystać z przewidzianej w tej umowie stawki konwencyjnej w wysokości 300 zł od 100 kg.

poz. 836, 842.

Za książki o charakterze albumowym należy uważać książki, niezależnie od ich formatu, zawierające reprodukcje dzieł sztuki (malarskich, rzeźbiarskich, architektonicznych, ceramicznych itp.), chociażby z tekstem, których tekst polega wyłącznie na opisie lub objaśnieniu rysunków, nawet z podaniem życiorysu autorów dzieł sztuki reprodukowanych w książce.

W książkach albumowych, clonych według poz. 842 taryfy celnej, muszą przeważać ilustracje.

Jeżeli natomiast tekst zawiera rozważania naukowe, na przykład zawiera opis danej epoki, wykład o szkołach malarskich, architektonicznych itd., co sprawia, że reprodukcje są raczej ilustracją tekstu, to książki takie nie powinny być traktowane jako książki o charakterze albumowym.

poz. 848.

Zaopatrzenie krążków do szlifowania, wymienionych w poz. 848 taryfy celnej, w tarcze żelazne lub stalowe, wyłącznie w celu wzmocnienia, nie powoduje zmiany taryfowej przynależności tych krążków.

Grupa 60.

Wyroby kamionkowe produkuje się z glin ceramicznych plastycznych, zawierających topniki. Wyroby te wypala się w temperaturze przy której następuje całkowite lub częściowe zlanie się masy, co powoduje, że skorupa tych wyrobów jest niewsiąkliwa, względnie mało wsiąkliwa.

Przy użyciu lupy na przełomie wyrobów kamionkowych widoczne są kryształy. Im więcej masa jest stopiona, tym większą ilość kryształów daje się zaobserwować. Wyroby kamionkowe w stanie naturalnym (niebarwione) są koloru szarego, żółtego lub bronzowego i nie mają własności przeświecania.

Do wyrobu porcelany używa się gliny kaolinowej, skalenia i kwarcu, które stapia się w temperaturze powodującej całkowite zlanie się masy. Wskutek takiego stopienia skorupa wyrobów porcelanowych jest zeszkliwiona, niewsiąkliwa, przeświecająca.

Wyroby porcelanowe niebarwione są koloru białego.

Przeświecanie porcelany jest tą cechą, dzięki której w praktyce odróżnia się wyroby porcelanowe od kamionkowych.

Wyroby fajansowe otrzymuje się z glin plastycznych z domieszką gliny kaolinowej oraz związków wapnia jako topników. Wyroby te są wypalane w temperaturze niepowodującej zlania się masy, wskutek czego otrzymuje się skorupę porowatą, chciwie chłonącą wodę, nieposiadającą kryształów. Fajans na przełomie posiada barwę szarą, rzadziej białą (lepsze gatunki).

Wyroby z gliny zwykłej są wypalane w niskiej temperaturze. Skorupa ich jest wsiąkliwa, lecz w mniejszym stopniu niż fajansowa. Wskutek obecności w glinie zwykłej tlenków żelaza wyroby gliniane bywają koloru żółtego, czerwonego lub bronzowego.

Powyższe wyroby ceramiczne często (fajansowe prawie zawsze) są pokryte glazurą (polewą), chroniącą je przed zabrudzeniem, względnie nasiąknięciem.

poz. 930.

Cechą charakterystyczną blach transformatorowych i dynamowych podlegających cłu według poz. 930 jest zawartość krzemu, powodująca znaczną łamliwość tego rodzaju towaru, co pozwala odróżnić te blachy od blach ze stali szlachetnych stopowych z zawartością krzemu o wytrzymałości powyżej 55 kg/mm^2, przewidzianych poz. 931 taryfy celnej.

poz. 960.

Niebieszczenie wyrobów osobno niewymienionych z blachy żelaznej o grubości poniżej 4 mm, osiągane przez nagrzewanie ich przy określonej temperaturze, nie uważa się za pokrycie, wobec czego wyroby tak niebieszczone należy clić według p. 1 poz. 960 taryfy celnej.

poz. 961.

Średnicę nitów, sworzni bez gwintu, clonych według p. 1 poz. 961 taryfy celnej, należy określać według średnicy nóżki tuż pod główką.

poz. 996.

Wyroby metalo-porcelanowe, metalo-szklane, metalo-drzewne, wymienione w poz. 996 taryfy celnej, są to wyroby porcelanowe, szklane, drzewne, pokryte warstwą metalu sposobem galwanicznym, przy czym warstwa ta jest na tyle ścisła i trwała, że daje się zdjąć lub zeskrobać z wyrobu pod postacią łuski lub folji; grubość warstewki metalu na wyrobie daje się wyczuć przy dotyku.

poz. 997.

Jako metal płatkowy (cynfolię), wymieniony w poz. 997 pp. 2 i 3 taryfy celnej, należy clić cienką blachę z cyny, ołowiu oraz z metali i ich stopów, wymienionych w poz. 977—979 i 981, o ile 1 metr kwadratowy takiej blachy waży nie więcej jak: dla cyny 264 g, dla ołowiu 395 g, dla miedzi i jej stopów 330 g, dla aluminium i jego stopów 96 g.

Wobec okoliczności, iż przywożony do kraju metal płatkowy nadchodzi często przełożony bibułką, białym lub kolorowym papierem, papierem nasyconym parafiną lub innymi substancjami i papier taki służy zazwyczaj razem z metalem płatkowym do opakowania różnych drobnych przedmiotów, jak naprzykład wyrobów cukierniczych, tytoniowych itp., to papier ten nale-

ży traktować również jako towar i clić osobno w zależności od jakości papieru, z ewentualnym uwzględnieniem uwagi po poz. 821 taryfy celnej.

Zarazem wyjaśnia się, że metal płatkowy podklejony lub sprasowany z papierem opłaca cło łącznie z tym papierem.

Wagi wałków, na których jest nawinięty metal płatkowy, nie wlicza się do wymiarowej wagi towaru.

poz. 1002.

Jako gwintownice z narzynkami i gwintownikami wymienione w p. 5 poz. 1002 taryfy celnej, należy rozumieć komplety, zawierające nie więcej jak:

1) przy gwintownicach skośnych: gwintownica z 3 narzynkami oraz 3 parami gwintowników do nich (za jedną parę uważa się jeden prosty i jeden koniczny gwintownik) i ewentualnie pokrętka do gwintowników,

2) przy gwintownicach ramkowych: gwintownica wraz z osadzonymi w niej narzynkami oraz po jednej parze gwintowników do nich i ewentualnie pokrętka do gwintowników,

3) przy gwintownicach pierścieniowych (t. zw. obsadach): gwintownica wraz z osadzoną w niej narzynką okrągłą oraz jedną parą gwintowników do niej i ewentualnie pokrętka do gwintowników,

4) przy gwintownicach do gwintów gazowych: gwintownica z 3 narzynkami, przy czym każda narzynka składa się z 2 lub 4 szczęk.

Za podstawę do określania stawki celnej przy wymiarze cła od narzynek wymienionych w p. 3 poz. 1005 taryfy celnej, należy przyjmować wagę: 1 sztuki narzynki okrągłej, względnie 2 lub 4 szczęk narzynki składanej.

poz. 1011.

Jako kłódki i zamki cylindrowe należy uważać kłódki i zamki typu „Yale", „Union" itp., charakterystyczną cechą których jest to, że posiadają specjalne urządzenie, składające się z obudowy nieruchomej, w której umieszczony jest bębenek mosiężny obracalny, połączony z ryglem zamka zapomocą pręta (klamry). W obudowie jak i w bębenku znajdują się dwa rzędy naprzeciw siebie leżących ruchomych cylinderków, które zapomocą włożonego klucza z odpowiednimi falistymi wycięciami, są podnoszone do jednego wspólnego poziomu z obwodem bębenka i w ten sposób bębenek otrzymuje możność obracania się i przesunięcia rygla zamka.

poz. 1013.

Szydełka i prądki, clone według p. 5 poz. 1013 taryfy celnej, nadchodzące w pudełeczkach tekturowych wyłożonych papierem, należy clić łącznie z wagą pudełeczek i papieru, w myśl uwagi po poz. 1014 taryfy celnej, gdyż papier ten nie stanowi w tym wypadku szczelnego opakowania zabezpieczającego towar od uszkodzenia.

poz. 1032.

Sprężyny ze stali i innych nieszlachetnych metali, nawet w przypadku sprowadzania ich jako części maszyn i aparatów, podlegają ocleniu według poz. 1032 p. odpow. taryfy celnej, gdyż ta pozycja obejmuje wszelkiego rodzaju sprężyny niezależnie od ich przeznaczenia, a więc i maszynowe.

poz. 1036.

Odwadniacze, wymienione w poz. 1036 taryfy celnej, są to specjalne przyrządy do oddzielania wody od pary w różnego rodzaju przewodach parowych.

Jako wentyle do dętek samochodowych, motocyklowych i samolotowych należy uważać wentyle o długości najmniej ca 50 mm (bez czapeczki) przy średnicy otworu wlotowego ca 4,5 mm i wyżej.

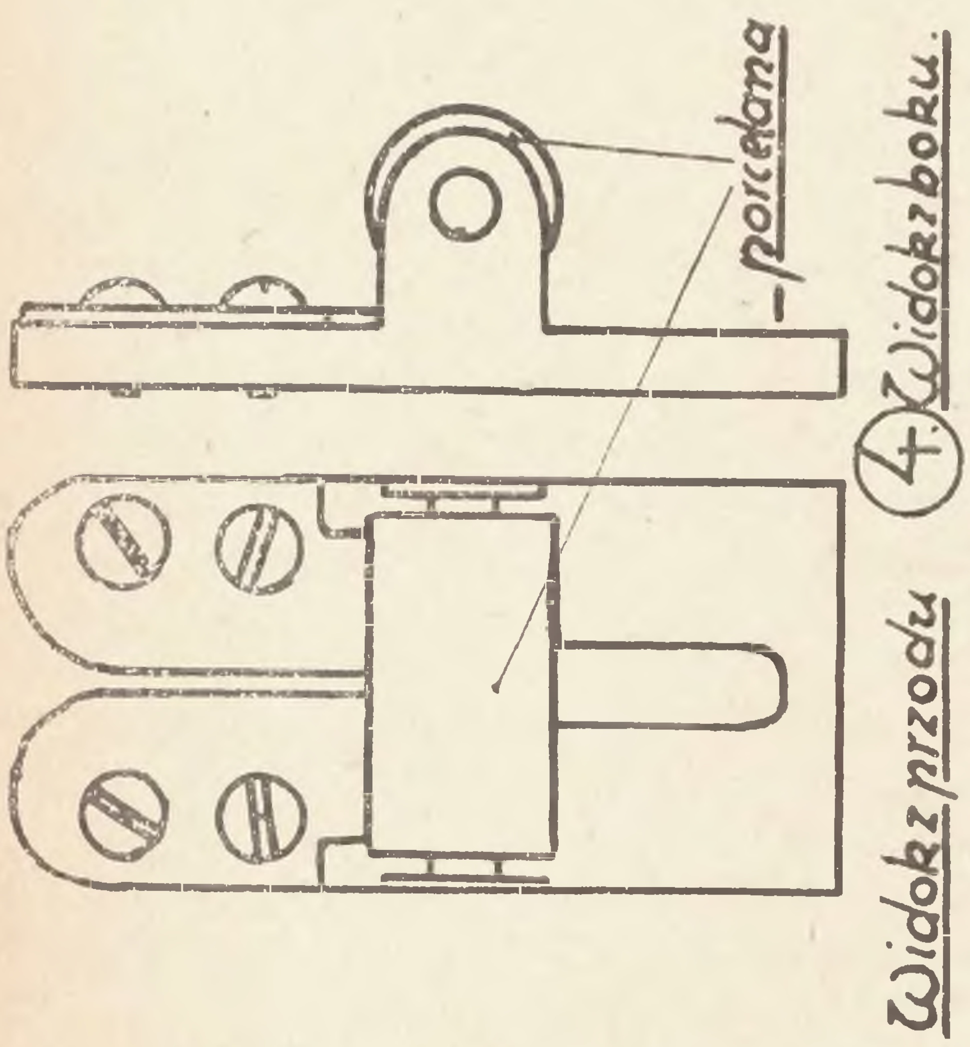
Jako wentyle do dętek rowerowych należy uważać wentyle o długości ca 45 mm (bez czapeczki) przy średnicy otworu wlotowego ca 2 mm.

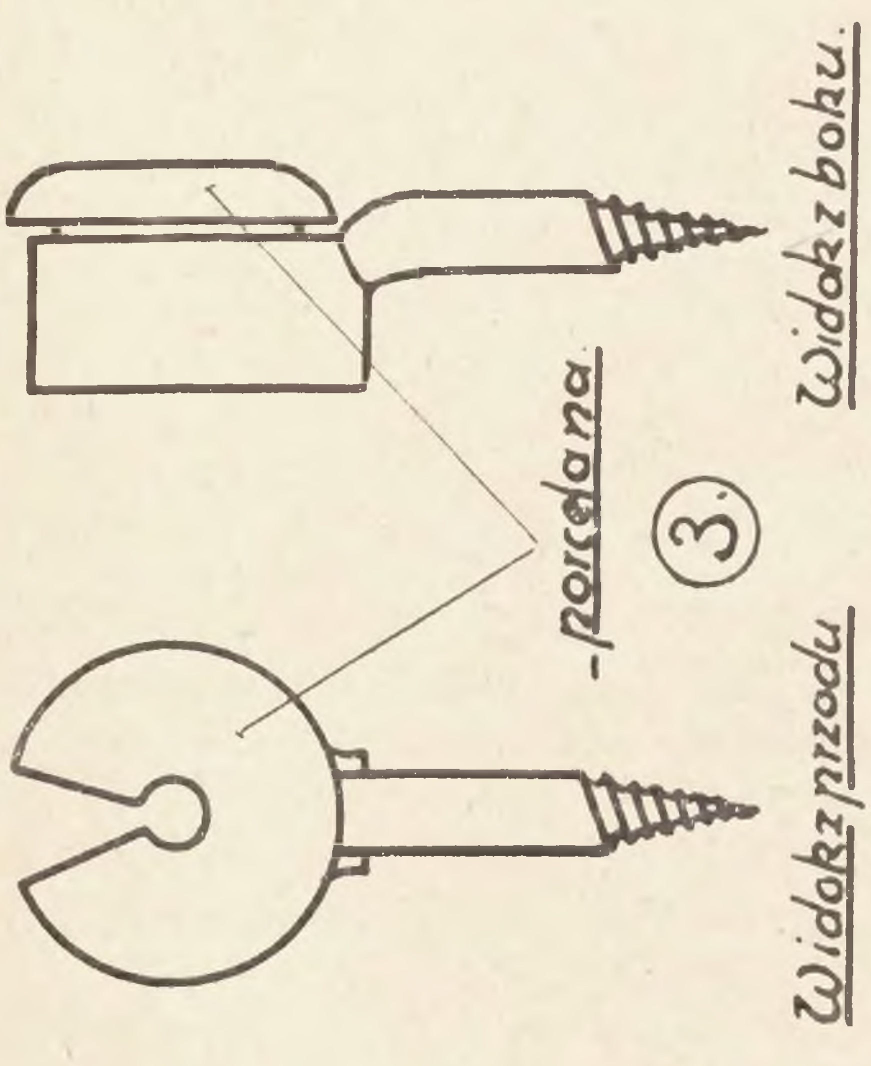
poz. 1085.

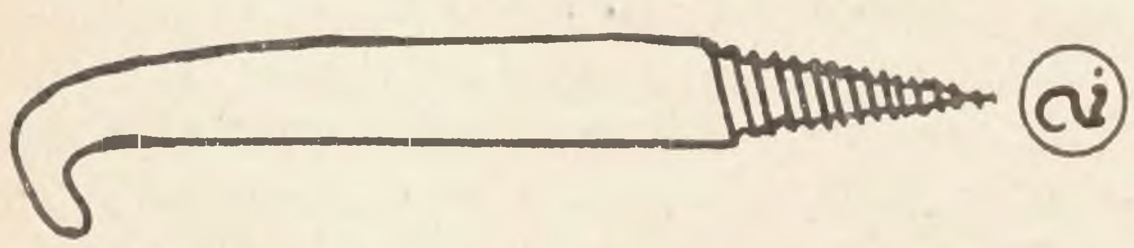
Przewodniki nitek, wymienione w punkcie 1 poz. 1085 taryfy celnej, są to drobne wymienne części maszyn włókienniczych, wykonane z żelaza, stali, żeliwa również z dodatkiem metali i stopów, objętych poz. 977—981, w ilości 10% i mniej, porcelany, emalii, szkła itp. materiałów, służące do nadawnia i utrzymywania kierunku biegnących nitek w maszynie. Kształty przewodników nitek podane są przykładowo na rysunku.

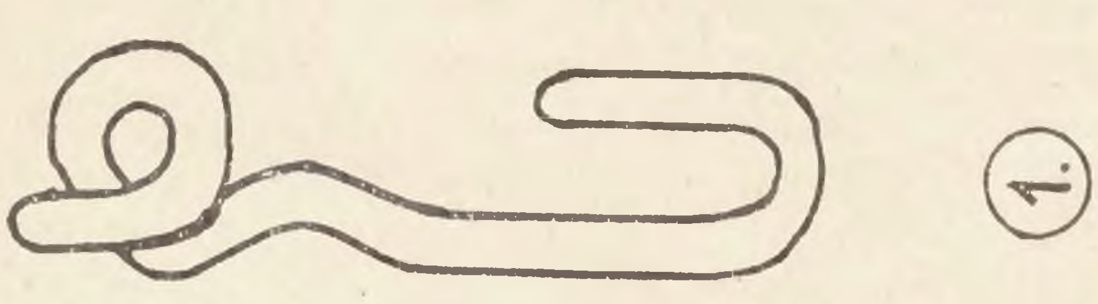
Takież przewodniki nitek wykonane z metali i stopów objętych poz. 977—981, jak również wykonane z żelaza, stali, żeliwa z dodatkiem powyżej 10% metali i stopów, objętych poz. 977—981, podlegają cłu według poz. 1085 p. 10 lit „b" taryfy celnej.

Należy od powyższych przewodników odróżniać oczka do nicielnic (strun nicielnicowych) (poz. 1085 p. 10), które są zazwyczaj wycięte z blachy. Oczka te posiadają trzy otworki, z których dwa zewnętrzne służą do połączenia strun nicielnicowych z ramą nicielnicy, trzeci zaś do przewlekania nitki osnowy.

poz. 1111.

Specjalne przenośne lampy zaopatrzone w reflektory, używane przy badaniach mikroskopowych, projekcyjnych itp., ze względu na to, że przeznaczeniem ich jest rzucanie snopu światła w pewnym kierunku, t. j. działanie ich jest analogiczne z działaniem prożektora, — podlegają ocleniu według poz. 1111 taryfy celnej, narówni z prożektorami.

poz. 1124.

Elektrody węglowe i grafitowe do lamp łukowych z zawartością nieznacznych ilości żelaza podlegają cłu według punktu 1 lub 2 poz. 1124 taryfy celnej, ponieważ żelazo i jego sole nie mogą być dodawane jako składnik do fabrykacji tych elektrod, zaś obecność nieznacznych ilości żelaza w tego rodzaju elektrodach tłumaczy się zanieczyszczeniem węgla lub grafitu.

poz. 1126.

Opancerzenie oplotem z drutu rurek izolacyjnych plecionych z materiałów włóknistych, przewidzianych poz. 1126 p. 1 taryfy celnej nie zmienia przynależności taryfowej tych rurek do powyższej pozycji.

poz. 1127.

Za izolowane przewodniki podwójne i wielożyłowe należy uważać:

a) dwa lub więcej pojedyńczych drutów izolowanych, względnie pojedyńczych przewodników izolowanych — wzajemnie skręconych lub splecionych, bez zewnętrznej wspólnej izolacji lub ochrony,
b) dwa lub więcej pojedyńczych drutów izolowanych, względnie pojedyńczych przewodników izolowanych — objętych wspólną izolacją zewnętrzną lub wspólną ochroną od uszkodzeń mechanicznych (oprócz obołowienia).

Pojedyńcze druty i pojedyńcze przewodniki — izolowane oprzędem jedwabnym podlegają cłu według poz. 1127 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej, z dodatkiem przewidzianym uwagą 1 do tej pozycji.

Przewodniki elektryczne z metali nieszlachetnych, objęte poz. 1127 taryfy celnej, o ile są nawinięte na szpule, podlegają ocleniu od wagi netto, to jest bez szpul. Szpule, na których nawinięty jest drut, jako stanowiące zwykłe opakowanie tego towaru, nie podlegają cłu osobno.

poz. 1145.

Jako hamulce samochodowe, wymienione w p. 11 poz. 1145 taryfy celnej, należy uważać kompletne bębny hamulcowe przytwierdzane do piasty koła, natomiast metalowe części tych hamulców jak: ich obudowa, szczęki, kliny rozpierające itp. oraz metalowe części mechanizmu hamowania jak: lewarek hamulcowy, pedał, cięgna itp, należy clić według punktu 14 poz. 1145 taryfy celnej, jako metalowe części samochodów oprócz osobno wymienionych.

Kierunkowskazy samochodowe wszelkich systemów, a więc 1) sterowane elektromagnetycznie ze strzałką odrzucaną na zewnątrz lub ze strzałką przekręcaną wewnątrz nieruchomej skrzynki, 2) ze strzałkami oświetlanymi, 3) z odchylaniem strzałki przy pomocy napędu ręcznego za pośrednictwem dźwigienki, cięgien itp., podlegają cłu według poz. 1145 p. 13 taryfy celnej.

poz. 1143.

Nadchodzące łącznie z motocyklami: szybkościomierze, liczniki kilometrów, sygnały akustyczne, lusterka itp. przedmioty wyposażenia motocykli połączone z nimi, względnie na czas transportu odłączone, lecz nie nastręczające wątpliwości, że są przeznaczone i przystosowane do umieszczenia na właściwym miejscu w danym motocyklu, należy clić łącznie z motocyklem.

poz. 1143, 1147.

Nadchodzące łącznie z motocyklami i rowerami przystosowane i przynależne do nich pojedyńcze komplety narzędzi, pompki do dętek, oliwiarki oraz specjalne torebki i futerały do umieszczania w nich narzędzi i przyborów motocyklowych i rowerowych, należy clić łącznie z danym motocyklem lub rowerem.

poz. 1159.

Jako wagi sprężynowe, wymienione pod literą „c" punktu 1 poz. 1159 taryfy celnej, należy uważać wagi, w których ciężar ważonego ładunku jest równoważony bądź bezpośrednio siłą sprężyny odkształcanej w granicach jej elastyczności, bądź też pośrednio przez działanie ciężaru ważonego ładunku na sprężynę przez układ dźwigniowy.

Wagi takie, o ile podlegają odprawie według litery c) III i c) IV wymienionego punktu i pozycji, mogą korzystać z cła konwencyjnego, przewidzianego w umowie handlowej polsko-angielskiej z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 380 z 1935 r.) dla wag sprężynowych.

poz. 1167.

Łącznie z mikroskopem należy clić najwyżej przy mikroskopach monokularowych — tyle obiektywów ile jest gniazd w odnośnym rewolwerze lub przyrządzie saneczkowym;

przy mikroskopach binokularowych stereoskopowych tyle obiektywów parzystych i okularów parzystych ile jest gniazd w odnośnym rewolwerze lub przyrządzie saneczkowym;

przy mikroskopach binokularowych — tyle obiektywów pojedyńczych i okularów parzystych — ile jest gniazd w odnośnym rewolwerze lub przyrządzie saneczkowym.

poz. 1168.

Aparaty fotograficzne nadchodzące w specjalnych futerałach, wewnątrz których znajduje się dodatkowe opakowanie w postaci bibułki, wełny papierowej, podlegają cłu łącznie z futerałem, jednak bez bibułki, wełny lub t. p. dodatkowego opakowania.

Aparaty fotograficzne nadchodzące w zwykłych tekturowych pudełkach lub innym podobnym opakowaniu, przeznaczonym tylko do ochrony aapratów od uszkodzenia w czasie transportu, podlegają ocleniu bez tego opakowania.

poz. 1169.

Maszyny, wymienione w pp. 1, 2 i 4 poz. 1169 taryfy celnej, nadchodzące łącznie z przynależnymi pokrowcami, pokrywami, futerałami, podlegają cłu, w myśl uwagi do grupy 73, razem z wagą tych pokrowców, pokryw, futerałów, jednakże zastosowanie właściwej stawki celnej uzależnione jest od wagi samej maszyny, bez wagi pokrowca, pokrywy, futerału.

Maszyny, wymienione w pp. 1 i 2 poz. 1169 tar. celnej, z których każda posiada dołączone dla sprawnego funkcjonowania tych maszyn następujące dodatki: szczoteczkę, pędzelek, śrubokręt, sztyft druciany do oliwienia, ściereczkę do kurzu, buteleczkę oleju do smarowania, szablon do wycierania i gumkę do wycierania — podlegają ocleniu razem z tymi dodatkami wg poz. 1169 p. odp. taryfy celnej, jednakże zastosowanie właściwej stawki celnej uzależnione jest od wagi samej maszyny, bez wagi wyżej wyszczególnionych dodatków.

Maszyny do rachowania (liczenia), wymienione w poz. 1169 p. 2 taryfy celnej, są to maszyny wykonywujące działania matematyczne.

Maszyny do liczenia, wymienione w p. 4 1169 taryfy celnej, są to specjalne maszyny, używane wyłącznie przy obliczeniach statystycznych, których zadaniem jest nie wypisywanie cyfr, lecz dziurkowanie kartek statystycznych, segregowanie ich stosownie do tych dziurek i następnie automatyczne obliczenie ilości odpowiednio wydziurkowanych kartek.

Liczniki mechaniczne, oprócz osobno wymienionych, sprowadzane oddzielnie, chociażby przeznaczone następnie do wbudowania ich do bilardów, należy clić według poz. 1169 punktu 5 taryfy celnej, jako tam wymienione. Takież liczniki, wbudowane do bilardu, należy clić razem z bilardem według odnośnej pozycji taryfy celnej.

poz. 1173.

Cło od wagi za mechanizmy w zegarach, przewidziane poz. 1173 p. 4 lit. „b" taryfy celnej, należy obliczać od wagi samego mechanizmu zegarowego bez wagi szafki, o ile mechanizmy te dają się wyjąć z szafek bez pomocy narzędzi.

W wypadku, gdy wyjęcie mechanizmu z szafki zegarowej bez pomocy narzędzi jest niemożliwe, a strona nie dostarczy dowodów stwierdzających wagę mechanizmów, wagę tę należy ustalać przez wyważenie mechanizmu łącznie z szafką.

Mechanizmy zegarowe, nawet nadchodzące jednocześnie z przynależnymi do nich szafkami, lecz opakowane osobno, należy clić według odpowiednich liter i punktów poz. 1171 taryfy celnej, szafki zaś drewniane — według poz. 775,

szafki inne — według materiału i stopnia obrobienia.

poz. 1197.

Drewniane laski i kije do parasoli ze śladami opalania na rączkach, która to czynność jest konieczną przy wyginaniu rączek, o ile nie posiadają innych ozdób, winny być clone według poz. 1197 p. 1 taryfy celnej.

Natomiast takie laski i kije do parasoli, które posiadają wypalane desenie bądź na całym kiju, bądź tylko na rączce, należy traktować jako laski i kije do parasoli z ozdobami i clić według poz. 1197 p. 3 taryfy celnej.

poz. 1216.

Dodatek do cła na guziki metalowe posrebrzane, pozłacane, z ozdobami nakładanymi, napisami złotymi, przewidziany w uwadze do poz. 1216 taryfy celnej, należy stosować w tych wypadkach, gdy guziki odpowiadają chociażby jednej z wyszczególnionych wyżej cech.

poz. 1250.

Jako datowniki należy uważać przybory kancelaryjne, służące do oznaczania na pismach, kopertach itp. daty wpłynięcia lub wysłania pisma.

Uwagi ogólne do działu VIII taryfy celnej.

Pod pojęciem „szych" bez bliższego określenia czy prawdziwy, czy nieprawdziwy, spotykanym w niektórych punktach i pozycjach, objętych działem VIII taryfy celnej, należy rozumieć tylko szych prawdziwy i przędzę szychową, t. j. nitkę z materiału włóknistego owiniętą lub skręconą z nitką metalową posrebrzaną lub pozłacaną, a także wszelkie nici owinięte lub skręcone z nićmi z metali szlachetnych oraz nici z metali szlachetnych wchodzące w skład tkanin, materyj dzianych oraz wyrobów dzianych, plecionych itp.

Wobec powyższego tylko takie wyroby włókiennicze z szychu nieprawdziwego należy uważać za szychowe, które są wyraźnie przewidziane w poszczególnych pozycjach, jak to ma miejsce na przykład w lit. „a" p. 4 poz. 704 taryfy celnej, wymieniającej wyroby szmuklerskie i plecione osobno niewymienione z szychu nieprawdziwego.

Zarazem nadmienia się, że wyroby wykonane wyłącznie z nici z metali szlachetnych podlegają cłu jako wyroby z tych metali, o ile sama taryfa nie postanawia inaczej.

A. Przy określaniu materiału podstawowego wyrobów wykonanych z różnych materiałów włókienniczych należy kierować się następującymi wytycznymi:

1) Jeżeli wyrób jest wykonany z dwuch różnych materiałów, to za materiał podstawowy uważa się ten, który zajmuje większą część powierzchni wyrobu (ust. 1 Uwagi 25); jeżeli jednak materiał o wyższej stawce przekracza 1/3 ogólnej powierzchni danego wyrobu, to za materiał podstawowy uważa się materiał o wyższej stawce (ust. 2 Uwagi 25).

2) Jeżeli wyrób jest wykonany z więcej niż dwóch różnych materiałów, to należy zsumować powierzchnie materiałów o wyższych stawkach celnych (ilość tych materiałów będzie równała się zawsze ilości wszystkich materiałów minus jeden, t. j. minus materiał o najniższej stawce celnej) i oclenie następuje w zależności od tego, czy otrzymana suma przekracza 1/3 ogólnej powierzchni danego wyrobu: w przypadku, gdy suma ta jest mniejsza od 1/3 ogólnej powierzchni, to za podstawowy materiał uważa się ten, który zajmuje największą część ogólnej powierzchni wyrobu, w przypadku zaś gdy suma ta jest większa od 1/3 ogólnej powierzchni wyrobu, to za materiał podstawowy uważa się ten z materiałów o wyższej stawce (tj. jeden z materiałów zsumowanych), który zajmuje wśród tych zsumowanych powierzchni największą część (Uwaga 25). W przypadku gdy części, które sumujemy, są równe — wybieramy materiał o najwyższej stawce.

B. Przy ustalaniu czy dany wyrób posiada przybranie, przewidziane p. 23 lit. „b" uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej, należy zbadać:

1) czy dodany materiał ma stawkę celną nie niższą (tj. musi mieć stawkę równą lub wyższą od stawki przewidzianej dla materiału podstawowego (względnie jedynego) danego wyrobu, przy czym materiał podstawowy określa się uprzednio w sposób wskazany wyżej pod lit. *A.* (tak jak by gotowy wyrób nie miał przyszytego, naszytego itp. dodatku innego materiału)

i 2) czy dodany materiał nie przewyższa 1/3 zewnętrznej powierzchni określonego uprzednio materiału podstawowego.

Jeżeli dodany materiał odpowiada obu powyższym warunkom, to pobiera się za przybranie dodatek 50% do cła, zgodnie z Uwagą 24, o ile sama taryfa celna inaczej nie postanawia.

W przypadkach zaś, gdy dodany materiał nie odpowiada jednemu z powyższych warunków, to:

a) jeżeli nie odpowiada pierwszemu warunkowi (ma stawkę niższą od określonego uprzednio podstawowego materiału) — nie uważa się go za przybranie i, skutkiem tego, nie pobiera się dodatku, przewidzianego w Uwadze 24, o ile został zachowany drugi warunek (I), albo traci charakter materiału dodanego i staje się jedną z części składowych gotowego wyrobu, o ile również nie został zachowany drugi warunek, tj. materiał dodany przewyższył 1/3 zewnętrznej powierzchni uprzednio określonego materiału podstawowego (II);

b) jeżeli nie odpowiada drugiemu warunkowi (niezależnie od tego czy odpowiada lub nie pierwszemu warunkowi) — staje się jedną z części składowych gotowego wyrobu, tak jak wyżej w a) II.

W przypadkach a) II i b)—ustalamy nowy materiał podstawowy (już przyjmując powierzchnię materiału dodanego za jedną z części skła-

dowych ogólnej powierzchni wyrobu) i stosujemy zasady podane pod lit. *A*.

art. 5 p. 13.

Worki z materiałów włóknistych roślinnych, chociażby bez napisów, znaków fabrycznych itp., w których przywożona jest ziemia okrzemkowa, należy traktować jako używane zwykle w handlu opakowanie, które na podstawie p. 13 art. 5 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 732 z 1932 r.) jest wolne od cła.

Blaszanki, w których są przywożone towary, chociażby wykonane z blachy pokrytej farbą, lakierem, nieszlachetnymi metalami, napisami, znakami fabrycznymi, nawet zaopatrzone w uchwyt do ręcznego przenoszenia oraz otwór na górnym denku zakryty pokrywką, korkiem lub blaszką, należy traktować jako zwykłe, przyjęte w handlu, opakowanie, niepodlegające ocleniu osobno.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw R. P. rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 12 grudnia 1938 r. w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej przywozowej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwość.

Dyrektor Departamentu:
(—) Maksymowicz.

804

OKÓLNIK T. 11 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 31268/2/38

o uchyleniu niektórych okólników w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej z okresu od 1 stycznia do 31 grudnia 1936 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w najbliższych dniach zostanie ogłoszone w Dzienniku Ustaw R. P. rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1938 r. w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej przywozowej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwość.

Rozporządzenie to obejmuje scalone przepisy rozporządzenia z dnia 21 października 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 603) w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej przywozowej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwość oraz przepisy ogłoszonych w Monitorze Polskim lub Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu okólników z okresu od 1 stycznia do 31 grudnia 1936 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej, przy czym wprowadza pewne zmiany w przydziale taryfowym gąbek z wiskozy, przędzy z jedwabiu, reklam firm zagranicznych, filtrów do fajek, maszyn do mierzenia skór, do gatunkowania kawy, do pomiaru mocy silnika.

Wspomniane rozporządzenie wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw R. P.

Z chwilą wejścia w życie wymienionego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wyszczególnione niżej okólniki w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej, które były ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1936 r.:

T. 59 — L. D. IV. 6917/2/36 z dnia 30 marca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 9, poz. 291), T. 60 — L. D. IV. 6734/2/36 z dnia 31 marca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 9, poz. 293), T. 61 — L. D. IV. 7365/2/36 z dnia 31 marca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 9, poz. 292), T. 62 — L. D. IV. 6786/2/36 z dnia 31 marca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 9, poz. 294), T. 63 — L. D. IV. 7155/2/36 z dnia 31 marca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 9, poz. 295), T. 64 — L. D. IV. 7358/2/36 z dnia 31 marca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 9, poz. 296), T. 65 — L. D. IV. 8166/2/36 z dnia 8 kwietnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 10, poz. 320), T. 67— L. D. IV. 8160/2/36 z dnia 14 kwietnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 10, poz. 323), T. 68 — L. D. IV. 8583/2/36 z dnia 14 kwietnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 10, poz. 324), T. 69 — L. D. IV. 8917/2/36 z dnia 14 kwietnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 10, poz. 325), T. 70 — L. D. IV. 8992/2/36 z dnia 14 kwietnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 10, poz. 326), T. 71— L. D. IV. 9444/2/36 z dnia 24 kwietnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 11, poz. 361), T. 72 — L. D. IV. 10449/2/36 z dnia 2 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 12, poz. 400), T. 73 — L. D. IV. 9991/2/36 z dnia 30 kwietnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 12, poz. 399), T. 74 — L. D. IV. 10903/2/36 z dnia 2 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 14, poz. 458), T. 75 — L. D. IV. 9436/2/36 z dnia 5 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 12, poz. 401), T. 76 — L. D. IV. 11007/2/36 z dnia 6 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 12, poz. 404), T. 77 — L. D. IV. 9997/2/36 z dnia 7 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 12, poz. 407), T. 78 — L. D. IV. 2986/2/36 z dnia 7 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 12, poz. 405), T. 79 — L. D. IV. 9990/2/36 z dnia 12 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 13, poz. 428), T. 80 — L. D. IV. 11911/2/36 z dnia 13 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 13, poz. 430), T. 81 — L. D. IV. 12076/2/36 z dnia 15 maja

1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 13, poz. 431), T. 82 — L. D. IV. 12075/2/36 z dnia 15 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 13, poz. 432), T. 83 — L. D. IV. 11708/2/36 z dnia 15 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 13, poz. 433), T. 84 — L. D. IV. 11291/2/36 z dnia 15 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 13, poz. 434), T. 86— L. D. IV. 11811/2/36 z dnia 26 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 14, poz. 461), T. 87 — L. D. IV. 11812/2/36 z dnia 26 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 14, poz. 462), T. 88 — L. D. IV. 11167/2/36 z dnia 26 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 14, poz. 463), T. 89 — L. D. IV. 10114/2/36 z dnia 28 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 15, poz. 488), T. 90— L. D. IV. 11959/2/36 z dnia 28 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 15, poz. 489), T. 91 — L. D. IV. 11601/2/36 z dnia 28 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 15, poz. 490), T. 92 — L. D. IV. 12453/2/36 z dnia 28 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 15, poz. 491), T. 93 — L. D. IV. 12500/2/36 z dnia 28 maja 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 15, poz. 492), T. 94— L. D. IV. 10728/2/36 z dnia 16 czerwca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 16, poz. 521), T. 95 — L. D. IV. 13165/2/36 z dnia 22 czerwca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 17, poz. 540), T. 96 — L. D. IV. 14572/2/36 z dnia 4 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 18, poz. 559), T. 97 — L. D. IV. 15302/2/36 z dnia 4 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 18, poz. 560), T. 98— L. D. IV. 9445/2/36 z dnia 4 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 18, poz. 561), T. 99 — L. D. IV. 15463/2/36 z dnia 10 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 19, poz. 590), T. 100 — L. D. IV. 17354/2/36 z dnia 13 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 19, poz. 592), T. 101—L. D. IV. 17258/2/36 z dnia 22 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 20, poz. 632), T. 102 — L. D. IV. 18374/2/36 z dnia 23 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 20, poz. 633), T. 103 — L. D. IV. 16042/2/36 z dnia 27 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 20, poz. 635), T. 105 — L. D. IV. 14960/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 661), T. 106—L. D. IV. 16229/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 662), T. 107 — L. D. IV. 16747/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 663), T. 108 — L. D. IV. 16871/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 664), T. 109 — L. D. IV. 17946/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 665), T. 110—L. D. IV. 18032/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 666), T. 111 — L. D. IV. 18289/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 667), T. 112 — L. D. IV. 18371/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 681), T. 113 — L. D. IV. 18508/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 668), T. 114—L. D. IV. 18573/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 669), T. 115 — L. D. IV. 18574/2/36 z dnia 30 lipca 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 21, poz. 670), T. 117 — L. D. IV. 22089/2/36 z dnia 12 września 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 25, poz. 762), T. 118 — L. D. IV. 21621/2/36 z dnia 10 września 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 25, poz. 760), T. 119 — L. D. IV. 21620/2/36 z dnia 10 września 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 25, poz. 759), T. 120 — L. D. IV. 21414/2/36 z dnia 10 września 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 25, poz. 757), T. 122—L. D. IV. 21370/2/36 z dnia 11 września 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 25, poz. 761), T. 123 — L. D. IV. 22680/2/36 z dnia 18 września 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 26, poz. 782), T. 124 — L. D. IV. 22683/2/36 z dnia 19 września 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 26, poz. 783), T. 125 — L. D. IV. 22765/2/36 z dnia 25 września 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 26, poz. 784), T. 126 — L. D. IV. 23885/2/36 z dnia 1 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 27, poz. 813), T. 127 — L. D. IV. 23886/2/36 z dnia 8 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 28, poz. 831), T. 128 — L. D. IV. 23773/2/36 z dnia 8 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 28, poz. 832), T. 129 — L. D. IV. 24241/2/36 z dnia 10 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 28, poz. 834), T. 130 — L. D. IV. 24803/2/36 z dnia 17 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 29, poz. 867), T. 131 — L. D. IV. 25312/2/36 z dnia 17 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 29, poz. 868), T. 132 — L. D. IV. 25314/2/36 z dnia 17 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 29, poz. 869), T. 133 — L. D. IV. 24419/2/36 z dnia 19 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 29, poz. 870), T. 134 — L. D. IV. 22505/2/36 z dnia 21 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 29, poz. 871), T. 135 — L. D. IV. 25641/2/36 z dnia 26 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 29, poz. 876), T. 136 — L. D. IV. 25745/2/36 z dnia 26 października 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 29, poz. 877), T. 137-L. D IV. 27152/2/36 z dnia 4 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 30, poz. 910), T. 138-L. D. IV. 26775/2/36 z dnia 5 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 30, poz. 912), T. 139-L. D. IV. 26708/2/36 z dnia 5 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 31, poz. 942), T. 140-L. D. IV. 27147/2/36 z dnia 10 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 31, poz. 929), T. 141-

L. D. IV. 27606/2/36 z dnia 10 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 31, poz. 930), T. 143-L. D. IV. 26555/2/36 z dnia 14 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 31, poz. 932), T. 144-L. D. IV. 27198/2/36 z dnia 14 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 32, poz. 963), T. 145-L. D. IV. 27681/2/36 z dnia 24 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 32, poz. 969), T. 146-L. D. IV. 28251/2/36 z dnia 21 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 32, poz. 968), T. 147-L. D. IV. 28620/2/36 z dnia 24 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 32, poz. 971), T. 148-L. D. IV. 24184/2/36 z dnia 27 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 33, poz. 989), T. 149-L. D. IV. 28625/2/36 z dnia 27 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 33, poz. 988), T. 150-L. D. IV. 28830/2/36 z dnia 27 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 33, poz. 987), T. 151-L. D. IV. 29160/2/36 z dnia 27 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 33, poz. 986), T. 152-L. D. IV. 28623/2/36 z dnia 28 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 33, poz. 991), T. 153-L. D. IV. 29168/2/36 z dnia 30 listopada 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 33, poz. 994), T. 154-L. D. IV. 26723/2/36 z dnia 3 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 33, poz. 995), T. 155-L. D. IV. 29815/2/36 z dnia 7 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 34, poz. 1018), T. 156-L. D. IV. 30888/2/36 z dnia 15 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 34, poz. 1024), T. 157-L. D. IV. 27350/2/36 z dnia 15 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 34, poz. 1023), T. 158-L. D. IV. 30255/2/36 z dnia 17 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 34, poz. 1029), T. 159-L. D. IV. 31174/2/36 z dnia 18 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 34, poz. 1030), T. 160-L. D. IV. 30579/2/36 z dnia 23 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 1, poz. 20 z r. 1937), T. 161-L. D. IV. 30935/2/36 z dnia 24 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 1, poz. 23 z 1937), T. 162-L. D. IV. 30938/2/36 z dnia 23 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 1, poz. 21 z 1937 r.), T. 163-L. D. IV. 26972/2/36 z dnia 23 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 1 ,poz. 22 z r. 1937), T. 164-L. D. IV. 29556/2/36 z dnia 31 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 2, poz. 58 z 1937 r.), T. 165-L. D. IV. 29057/2/36 z dnia 31 grudnia 1936 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr 2, poz. 59 z r. 1937).

Okólnikiem z dnia 12 grudnia 1938 r. L. D. IV. 31269/2/38, ogłoszonym w Monitorze Polskim uchyla się resztę okólników w tej samej materii z okresu od 1 stycznia do 31 grudnia 1936 r., które były ogłoszone w Monitorze Polskim, a następnie przedrukowane w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Jednocześnie zostaje ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu okólnik z dnia 12 grudnia 1938 r. L. D. IV. 31270/2/38, zawierający nowe wyjaśnienie do taryfy celnej przywozowej o charakterze towaroznawczym, które, jako towaroznawcze, a nie dotyczące przydziału taryfowego, nie zostały objęte rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1938 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

805

OKÓLNIK C. 175 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 33461/3/38

w sprawie zmiany przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 21 listopada 1938 r. o zmianie przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 641) Ministerstwo Skarbu udziela do niektórych zmian następujących wyjaśnień:

1) Opłata manipulacyjna pobierana obecnie przy odprawie warunkowej towarów, sprowadzanych z zagranicy oraz wywożonych za granicę w obrocie uszlachetniającym lub reperacyjnym, po 2 gr. od 100 kg. w obu kierunkach (§ 8 ust. 3 pkt. a.), została zastąpiona opłatą manipulacyjną w wysokości 4 gr. od 100 kg., którą należy pobierać przy pierwotnej odprawie. Tak więc przy odprawie warunkowej towarów w biernym obrocie uszlachetniającym lub reperacyjnym opłatę manipulacyjną w wysokości 4 gr. od 100 kg. należy pobierać przy odprawie wywozowej, natomiast przy powrotnym przywozie tych towarów opłaty manipulacyjnej **z tytułu odprawy warunkowej** pobierać już nie należy. Tak samo jeśli chodzi o obrót uszlachetniający lub reperacyjny czynny opłatę manipulacyjną w wysokości 4 gr. od 100 kg. należy pobierać przy warunkowej odprawie przywozowej; przy powrotnym wywozie towary te nie podlegają opłacie manipulacyjnej. Zwraca się przy tym uwagę na przepis § 2 rozporządzenia o zmianie przepisów wykonawczych do prawa celnego.

2) Osoby przesiedlające się z niektórych państw, jak np. z Anglii, Szwecji, Norwegii, Łotwy, Estonii, Finlandii nie mogą uzyskać poświadczenia spisu swych ruchomości przez władze administracyjne (§ 16 do p. 14 ust. 1), gdyż usku-

tecznianie przez wymienione władze tego rodzaju poświadczeń nie jest w tych państwach praktykowane. Dlatego też uzupełnienie § 16 do p. 14 ust. 1 stwarza podstawę do uznawania spisów ruchomości poświadczonych w inny sposób. Ponieważ sprawdzanie, czy sposób poświadczenia spisów ruchomości odpowiada prawodawstwu względnie zwyczajom danego państwa, zostało powierzone urzędom konsularnym R. P. uwierzytelniającym poświadczenie, przeto władze celne uprawnione do zwalniania od należności celnych rzeczy przesiedlenia nie mają w zasadzie obowiązku sprawdzania, czy poświadczenie spisu przywożonych ruchomości zostało dokonane w sposób właściwy.

3) Obowiązek uiszczenia należności celnych, przewidziany w § 16 do p. 14 ust. 6 i w § 16 do p. 15 ust. 4, powstaje oczywiście tylko wtedy, gdy nie orzeczono kary przepadku przedmiotów występku lub jego równowartości (art. 21 prawa karnego skarbowego).

4) Jeżeli rzeczy przesiedlenia są przywożone partiami (§ 16 do p. 14 ust. 8), to pierwsza partia powinna być przywieziona przed upływem roku od daty przesiedlenia się danej osoby do polskiego obszaru celnego; następne zaś partie rzeczy przesiedlenia mogą być przywiezione również po upływie roku od daty przesiedlenia się danej osoby do polskiego obszaru celnego, byleby tylko zostały zgłoszone do odprawy celnej w ciągu sześciu miesięcy od daty ostatecznej odprawy pierwszej partii.

5) Przepisy § 25a nie naruszają przepisów Konwencji Paryskiej z 1921 r. w sprawie uprzywilejowanego tranzytowego przewozu towarów między Prusami Wschodnimi, a resztą Niemiec.

6) W przypadkach gdy na dokonanie warunkowej odprawy przywozowej opakowań nie jest wymagane osobne zezwolenie władzy celnej, to na zlikwidowanie warunkowej odprawy opakowań przez ich zniszczenie pod dozorem celnym lub przerobienie pod tymże dozorem na towar wolny od cła (§ 72 ust. 2) udziela pozwolenia urząd celny, który dokonał we własnym zakresie warunkowej odprawy opakowań.

7) Wyciągi z potwierdzenia zgłoszenia na skład (§ 116 ust. 7) strony powinny sporządzać na wzorze Nr 14 (§ 116 ust. 2) z tym, że tytuł „zgłoszenie towarów na skład celny Nr ...." powinien być zastąpiony tytułem „wyciąg ze zgłoszenia towarów na skład celny Nr ...". Zgodność wyciągów z potwierdzeniem zgłoszenia na skład powinna być przez urząd celny stwierdzona na każdym wyciągu. Wyciągi powinny być stronie wręczone za pokwitowaniem na zatrzymanym przez urząd celny potwierdzeniu zgłoszenia na skład.

8) Jeżeli przy wywozie krajowego opakowania z towarem urząd celny wydaje stronie potwierdzenie wywozu towaru (kwit celny, deklarację wywozową) i ponadto zaświadczenie wywozu opakowania, to w potwierdzeniu wywozu towaru należy umieścić adnotację o wydaniu zaświadczenia wywozu opakowania, a to w związku z przepisem § 127 ust. 4.

9) Odsetki należy pobierać w wysokości 0,75% miesięcznie, jeżeli obowiązek płacenia tych odsetek (art. 117 i 121 ust. 4) powstał po dniu 31 grudnia 1938 r. Jeżeli natomiast obowiązek płacenia odsetek powstał przed dniem 1 stycznia 1939 r., to do tego terminu należy wymierzać odsetki w wysokości 1% miesięcznie, a od dnia 1 stycznia 1939 r. aż do uiszczenia przypadających należności — w wysokości 0,75% miesięcznie.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż z dniem wejścia w życie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 listopada 1938 r. o zmianie przepisów wykonawczych do prawa celnego, t. j. z dniem 1 stycznia 1939 r., przestają obowiązywać następujące okólniki:

1) okólnik z dnia 28 lutego 1933 r. L. D. IV. 4163/3/33 w sprawie tranzytowego przewozu towarów przez obszar celny Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 7 z 1933 r. poz. 60),

2) okólnik z dnia 19 marca 1935 r. L. D. IV. 6133/1/35 w sprawie warunkowej odprawy etykiet (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 9 z 1935 r., poz. 183),

3) okólnik z dnia 24 lipca 1935 r. L. D. IV. 21749/3/35 w sprawie zwalniania od cła w ruchu podróżnych kajaków składanych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 22 z 1935 r., poz. 510),

4) okólnik z dnia 30 lipca 1936 r. L. D. IV. 16221/1/36 w sprawie zwalniania od cła rzeczy przesiedlenia (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 21 z 1936 r., poz. 657),

5) okólnik z dnia 26 października 1936 r. L. D. IV. 26038/3/36 w sprawie odraczania sprzedaży towarów (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 29 z 1936 r., poz. 880),

6) okólnik z dnia 3 grudnia 1936 r. L. D. IV. 29816/3/36 w sprawie zwalniania od należności celnych samochodów i motocykli, jako rzeczy przesiedlenia (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33 z 1936 r., poz. 996),

7) okólnik C. 8 z dnia 15 maja 1937 r. L. D. IV. 8298/1/37 w sprawie zgłaszania do odprawy celnej samochodów i motocykli (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 14 z 1937 r., poz. 454),

8) okólnik C. 40 z dnia 2 lipca 1937 r. L. D. IV. 9515/1/37 w sprawie sposobu zgłoszenia przy ostatecznej odprawie przywozowej towarów, przewidzianych w poz. 83 i 85 taryfy celnej przywozowej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 17 z 1937 r., poz. 581),

9) okólnik C. 52 z dnia 17 lipca 1937 r. L. D. IV. 15993/3/37 w sprawie odprawy celnej czasopism i dzienników na podstawie zgłoszenia ustnego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 19 z 1937 r., poz. 658),

10) okólnik C. 116 z dnia 15 stycznia 1938 r. L. D. IV. 1055/3/38 w sprawie wyznaczania

okresu, w którym przedsiębiorstwa przewozowe obowiązane są do uiszczenia należności celnych i innych za niedostarczone urzędom celnym przekazane przesyłki celne (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 2 z 1938 r., poz. 56).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

806

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1938 r.

L. D. VI. 13073/4/38

w sprawie badania piwa na zawartość ekstraktu w brzeczce podstawowej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Rejonów Kontroli Skarbowej.

W związku z postanowieniami § 19 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 września 1931 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 16.X. 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886) Ministerstwo Skarbu wydaje do użytku Kontroli Skarbowej „Instrukcję oznaczania zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej oraz zawartości alkoholu w piwie".

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

Zał. do okólnika z dnia 13 grudnia 1938 r. L. D. VI. 13073/4/38 (poz. 806).

INSTRUKCJA

oznaczania zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej oraz zawartości alkoholu w piwie.

Przyrządy.

1) a) Szklany cylinder o średnicy wewnętrznej 38—40 mm i wysokości około 41 cm;

b) ocechowany cukromierz, z wtopionym wewnątrz termometrem, o średnicy korpusu ok. 26 mm i wysokości do górnej podziałki skali ok. 40 cm, o skali od 0 do 14% wag. w temperaturze 20⁰ (wzgl. 17.5⁰) z podziałkami skali co 0,1%, z odstępami podziałki ok. 1,4 mm, o skali termometrycznej z podziałką na całe stopnie studzielnego termometru; w wyjątkowych wypadkach może być również potrzebny ocechowany cukromierz o skali od 13 do 26%;

c) kompletny aparat odpędowy wg załączonej fotografii, składający się z następujących części:

1) miedzianego kociołka destylacyjnego A o pojemności ok. 1 litr;
2) żelaznego trójnoga B;
3) miedzianej chłodnicy C z dolutowanymi nóżkami, zaopatrzonej w wlot i wylot dla destylatu oraz w wlot i wylot dla wody chłodzącej;
4) szklanego deflegmatora D z korkiem gumowym;
5) węża gumowego E, łączącego kociołek A z chłodnicą C;
6) lampki spirytusowej F lub palnika gazowego;
7) szklanej kolbki miarowej G z kreską na 100 cm³ i z doszlifowanym korkiem;
8) szklanego cylindra H, o średnicy wewnętrznej 28—29 mm i wysokości ok. 19 cm;
9) ocechowanego alkoholomierza, o średnicy korpusu ok. 20 mm i wysokości do górnej podziałki skali ok. 18 cm, o skali od 0 do 10,2% obj. w 15⁰, z podziałkami skali co 0,2%, z odstępami podziałki ok. 1,2 mm; w wyjątkowych wypadkach może być również potrzebny ocechowany alkoholomierz o skali od 9,8—20,2%;
10) 2 wężów gumowych dla łączenia chłodnicy z dopływem i odpływem wody chłodzącej;
11) ocechowanego termometru o skali od 0⁰—30⁰ z podziałką na całe stopnie studzielnego termometru;
12) buteleczki z olejem lnianym;

d) tablice alkoholometryczne do wyznaczania mocy spirytusu, wyd. Ministerstwa Skarbu i Głównego Urzędu Miar, Warszawa, 1936 r.

Przygotowanie próbki do badania.

2) Około pół litra piwa uwalnia się od dwutlenku węgla przez trzykrotne (po 5 minut) silne wytrząsanie w zakorkowanej 1-litrowej butelce; po każdorazowym wytrząsaniu przelewa się piwo do innego naczynia dla zetknięcia go z powietrzem; w razie potrzeby (zmętnienie, osad) należy próbkę przesączyć przez fałdowany sączek, zrobiony z podwójnie złożonej bibuły filtracyjnej.

Wykonanie oznaczenia pozornej zawartości ekstraktu w piwie (Ep).

3) Piwo uwolnione od dwutlenku węgla należy bezzwłocznie przelać do suchego lub dobrze opłukanego badanym piwem szklanego cylindra; przed dokonaniem pomiaru cukromierzem, należy próbkę doprowadzić do temperatury bliskiej temperaturze normalnej cukromierza (20⁰ względnie 17,5⁰); w każdym bądź razie odchylenie temperatury pomiaru od temperatury normalnej cukromierza nie powinno przekraczać 5⁰; po ustaleniu się temperatury próbki w

wyżej podanych granicach, można dokonać pomiaru cukromierzem; w tym celu ujmuje się cukromierz palcami za wierzchołek trzpienia ponad górnym brzegiem skali i powoli opuszcza do cylindra z piwem prawie tak głęboko, że może już swobodnie utrzymać się w cieczy; należy bezwzględnie unikać opuszczania cukromierza powyżej właściwej linii zanurzenia, gdyż wtedy cukromierz staje się cięższy i daje fałszywy odczyt; w takim wypadku należy pomiaru dokonać ponownie obmytym i osuszonym cukromierzem; po ustaleniu się równowagi cukromierza w cieczy (2—3 minut) odczytuje się na skali zawartość ekstraktu w procentach wag.; należy uważać, aby na powierzchni cukromierza nie osiadły pęcherzyki powietrza lub dwutlenku węgla; w razie ich zauważenia usuwa się je przez powolne podnoszenie i opuszczanie cukromierza (nie powyżej właściwej linii zanurzania) lub za pomocą kawałka czystego papieru; wokoło trzpienia cukromierza ciecz podnosi się nieco ponad powierzchnię jej w cylindrze, tworząc tak zwany menisk; wskazania cukromierza odczytuje się wg górnego brzegu (wierzchołka) menisku; jeżeli górny brzeg menisku wypadnie pomiędzy dwiema kreskami skali, należy na oko określić ułamek, odpowiadający temu miejscu skali; równocześnie odczytuje się wskazania termometru; odczyt skali cukromierza zaokrągla się do 0,5% wag. (pół podziałki), zaś odczyt temperatury — do 0,5 (pół podziałki); odczytane wskazania cukromierza w temperaturze wyższej lub niższej od temperatury normalnej cukromierza należy sprowadzić do temperatury normalnej (20^0 wzgl. $17,5^0$); w tym celu dla temperatur wyższych od normalnej na każdy 1^0 różnicy temperatur należy do odczytanego wskazania dodać 0,05% wag., zaś dla temperatur niższych od normalnej — odjąć.

4) Otrzymany w powyższy sposób wynik, zaokrąglony do 0,1% wag. oznacza pozorną wartość ekstraktu w piwie (Ep) wyrażoną w % wag. cukru.

Wykonanie oznaczenia zawartości alkoholu w piwie (a).

5) Szklaną kolbką miarową G — suchą lub przepłukaną badanym piwem napełnia się piwem do kreski (100 cm); zawartość kolbki przelewa się do kociołka destylacyjnego A, kolbkę G przepłukuje się trzy razy niewielkimi ilościami czystej wody (każdorazowo ok. 10 cm^3 wody), które również przelewa się do kociołka A, następnie dodaje się 2 — 3 kropel oleju lnianego (świeżego i nie podgęszczonego); kociołek A zamyka się korkiem gumowym, z umieszczonym w nim szklanym deflegmatorem D; rurkę boczną deflegmatora łączy się z rurką wlotową chłodnicy C za pomocą węża gumowego E; kolbkę miarową G dobrze płucze się jeszcze raz czystą wodą, którą wylewa się, a kolbkę podstawia się pod wylot chłodnicy, tak, aby wylot chłodnicy sięgał 2 do 3 cm w głąb otworu szyjki kolbki. Chłodnicę C łączy się wężami gumowymi z dopływem i odpływem wody i napełnia się ją wodą. Pod kociołek destylacyjny A podstawia się zapaloną lampkę spirytusową F lub palnik gazowy. Płomień lampki spirytusowej winien być dostatecznie silny i powinien ogrzewać równomiernie całe dno kociołka. W tym celu wystająca część knota musi mieć długość 1 cm i należy ją możliwie szeroko roztrzepać.

Gdy ciecz w kociołku destylacyjnym zacznie wrzeć, pary alkoholu i wody przechodzą przez deflegmator i wąż gumowy do wężownicy, chłodzonej zimną wodą i skraplają się. Destylat ścieka do kolbki miarowej G. Destylację kończy się, gdy w kolbce zbierze się ok. 80 cm^3 cieczy. Przy destylacji piwa dużą rolę odgrywa dobre chłodzenie destylatu, zwłaszcza na początku destylacji, kiedy łatwo jest o straty alkoholu na skutek jego parowania w czasie ściekania z rurki wylotowej chłodnicy do kolbki miarowej. Czas trwania destylacji w wypadku piw pełnych wynosi ok. 15 minut i przebieg destylacji jest zupełnie normalny, nawet bez dodatku oleju. W wypadku badania piw mocniejszych (dubeltowe, porter) należy używać oleju lnianego dla uniknięcia przerzucania cieczy z kociołka destylacyjnego do odbieralnika oraz obniżyć szybkość destylacji na początku zmniejszając odpowiednio płomień lampki; po odpędzeniu pierwszych kilkunastu cm^3 destylatu można szybkość destylacji podwyższyć do normalnej; czas destylacji w tym wypadku może się przedłużyć do 25 minut. W wypadku przerzucenia nieco płynu z kociołka destylacyjnego tylko do deflegmatora, można destylację przerwać przez usunięcie płomienia i następnie dalej prowadzić, obniżając odpowiednio szybkość destylacji na początku jej trwania, a następnie podwyższyć do normalnej.

Do zebranego w kolbce destylatu dodaje się ostrożnie czystej wody (zwykłej lub destylowanej) aż do kreski (100 cm^3), następnie otwór kolbki zamyka się korkiem i, po dokładnym zmieszaniu, przelewa się całą zawartość kolbki do suchego cylindra H. Przy napełnianiu kolbki badanym piwem oraz przy dodawaniu wody do destylatu pożądane jest zachowanie mniej więcej jednakowej temperatury tych cieczy, bliskiej pokojowej.

Alkoholomierz, uprzednio dokładnie obmyty czystym spirytusem lub eterem i osuszony czystą ściereczką, ujmuje się palcami za wierzchołek trzpienia ponad górnym brzegiem skali i powoli opuszcza do cylindra z destylatem, prawie tak głęboko, że może już swobodnie utrzymać się w cieczy; należy unikać opuszczania alkoholomierza powyżej właściwej linii zanurzania; po ustaleniu się równowagi alkoholomierza w cieczy (ok. 5 minut) odczytuje się na skali zawartość alkoholu w % obj.; wokół trzpienia alkoholomierza ciecz podnosi się nieco ponad powierzchnię jej w cylindrze, tworząc tzw. menisk; wskazania alkoholomierza odczy-

tuje się wg górnego brzegu (wierzchołka) menisku; jeżeli górny brzeg menisku wypadnie pomiędzy dwiema kreskami skali, należy na oko określić ułamek, odpowiadający temu miejscu skali i zaokrąglić go do 0,1% obj.

Powierzchnia trzpienia alkoholomierza w miejscu odczytu ulega bardzo szybko zanieczyszczeniu produktami destylacji piwa, co powoduje obniżenie się meniksu, a co za tym idzie— błędy przy pomiarze, dochodzące do 0,2% in minus. Dla uniknięcia błędów spowodowanych tym zjawiskiem, należy przed każdym pomiarem alkoholomierz dokładnie obmyć i opłukać spirytusem lub eterem i dokładnie osuszyć czystą ściereczką; trzpień alkoholomierza w miejscu odczytu dobrze jest po opłukaniu spirytusem lub eterem osuszyć za pomocą kawałka czystej bibuły filtracyjnej; należy bezwzględnie unikać dotykania palcami trzpienia alkoholomierza w miejscu odczytu.

Po odczytaniu wskazań alkoholomierza niezwłocznie wyjmuje się go z cieczy i natychmiast zanurza się w niej termometr; po chwili, gdy ustali się poziom rtęci, odczytuje się temperaturę, nie wyjmując termometru z cieczy. Odczyt temperatury zaokrągla się do 0,5° (pół podziałki). Należy pamiętać, że błąd przy pomiarze temperatury w wysokości 0,5°, powoduje błąd przy oznaczeniu zawartości alkoholu, wynoszący 0,1% alkoholu.

Na zasadzie wskazań alkohomierza i termometru znajduje się z tablic rzeczywistą zawartość alkoholu w destylacie, wyrażoną w % obj. w 15°.

Pomiaru zawartości alkoholu w destylacie za pomocą alkoholomierza i termometru należy dokonywać co najmniej dwukrotnie i jako miarodajny należy wziąć wynik wyższy.

6) Przed każdym następnym oznaczeniem należy kociołek A starannie przepłukać czystą wodą, kolbkę G płucze się trzykrotnie badanym piwem, cylinder i temometr wyciera się do sucha, alkoholomierz dokładnie odbmywa się spirytusem lub eterem i osusza się.

Po skończonych oznaczeniach kociołek destylacyjny A przepłukuje się kilkakrotnie czystą wodą mocno skłócając, potem napełnia się wodą po same brzegi, wodę się wylewa, kociołek zaś, jak również i inne naczynia, odwraca się do góry dnem dla dokładnego osuszenia.

7) Oznaczona w powyższy sposób zawartość alkoholu w destylacie, zaokrąglona do 0,1% obj., oznacza zawartość alkoholu w piwie (a), wyrażoną w % obj. w 15°.

Obliczenie współczynnika „K".

8) Współczynnik „K" oblicza się przez podstawienie otrzymanych wyników dla Ep i a do następującego wzoru:

K = 2,03 — (0,02 .a + 0,015 .Ep); (I)

Otrzymany wynik zaokrągla się do 0,01.

9) Współczynnik „K" można również obliczyć na podstawie załączonego „nomogramu dla współczynnika K" w sposób następujący:

Podziałkę na linii I odpowiadającą znalezionej zawartości alkoholu w % obj. (a) łączy się za pomocą linii prostej (przez przyłożenie linijki lub złożonego kawałka papieru), z podziałką na linii III, odpowiadającą znalezionej pozornej zawartości ekstraktu w % wag. (Ep); odczytana na linii II podziałka punktu przecięcia przeprowadzonej linii z linią II stanowi poszukiwany współczynnik „K".

Obliczenie zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej (E).

10) Zawartość ekstraktu w brzeczce podstawowej, z której wyrobiono badane piwo, oblicza się przez podstawienie otrzymanych wyników dla Ep, a i „K" do następującego wzoru:

E% wag. = K .a + Ep; (II).

Obliczenie zawartości alkoholu w piwie w %% wag. (A).

11) Zawartość alkoholu w piwie w %% wag. oblicza się przez podstawienie otrzymanych wyników dla Ep i a do następującego wzoru:

A% wag. = (0,794 — 0,003 .Ep) .a; (III).

Przykład liczbowy.

12) a) Odczyt cukromierza = 3,1%; tem. pomiaru ok. 22°; temp. norm. cukromierza 20°; poprawka na temperaturę = 0,1%; z danych tych otrzymuje się pozorną zawartość ekstraktu w piwie — Ep = 3,1% + +0,1% = 3,2% wag.

b) Odczyt alkoholomierza w destylacie, otrzymanym za pomocą aparatu odpędowego = 5,4% obj.; temp. pomiaru ok. 22°; dla powyższych wskazań znajduje się w tablicach alkoholometrycznych poszukiwaną wartość alkoholu — a = 4,5% obj. w 15°.

c) Otrzymane wartości dla Ep i a podstawia się do wzoru I i otrzymuje: K = 2,03 — (0,02 .4,5 + 0,015. .3,2) = 2,03 — 1,13 = 1,90; również z nomogramu dla współczynnika „K" dla Ep = 3,2% i a = 4,5% K = 1,90;

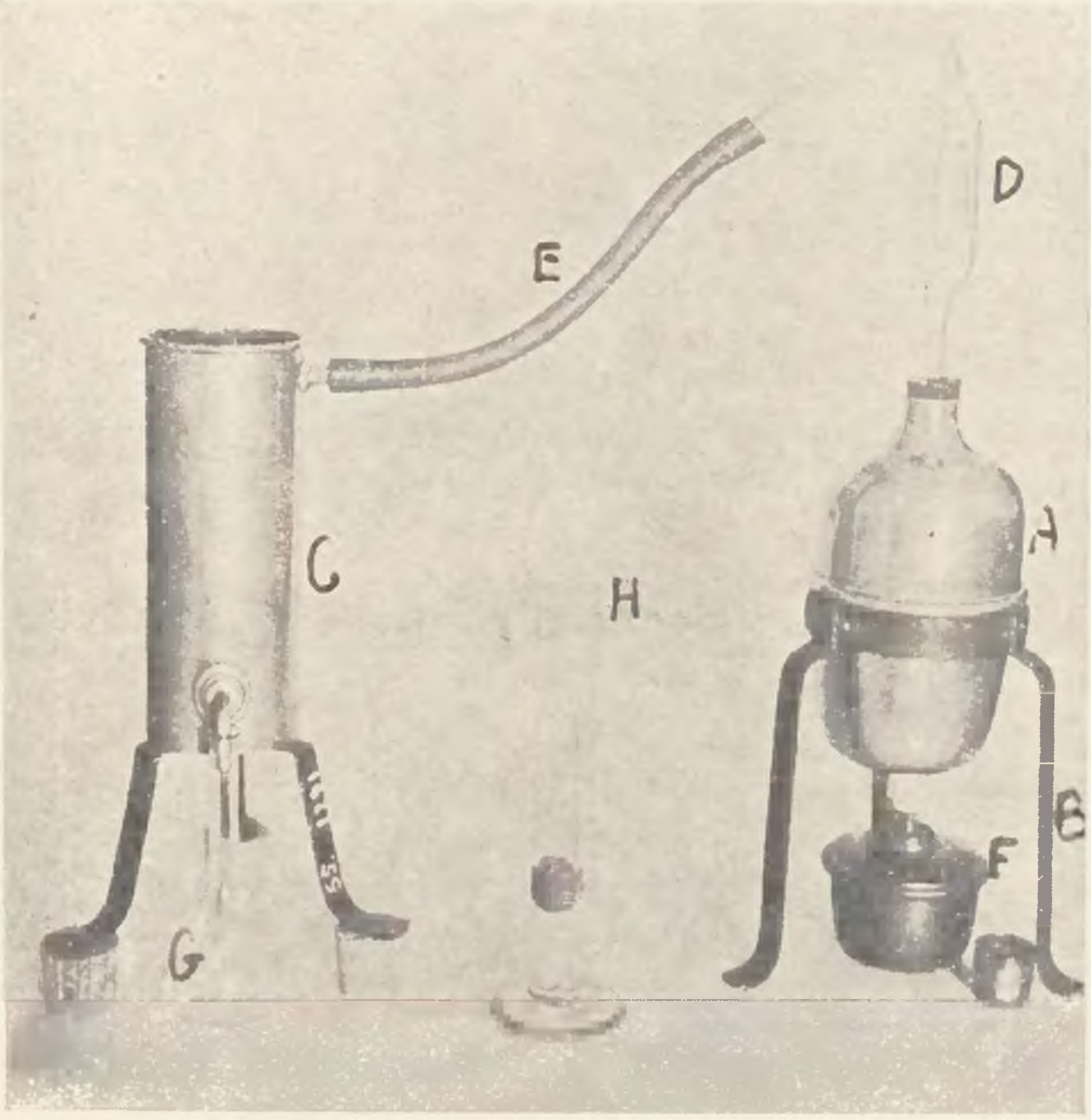
d) Otrzymane wartości dla Ep, a i K podstawia się do wzoru II i otrzymuje: E = 1,90 .4,5 + 3,2 = 11,7% wag.

e) Otrzymane wartości dla Ep i a podstawia się do wzoru III i otrzymuje: A = (0,794 — 0,003 .3,2) .4,5 = (0,794 — 0,010) .4,5 = = 0,784 .4,5 = 3,5% wag. alkoholu.

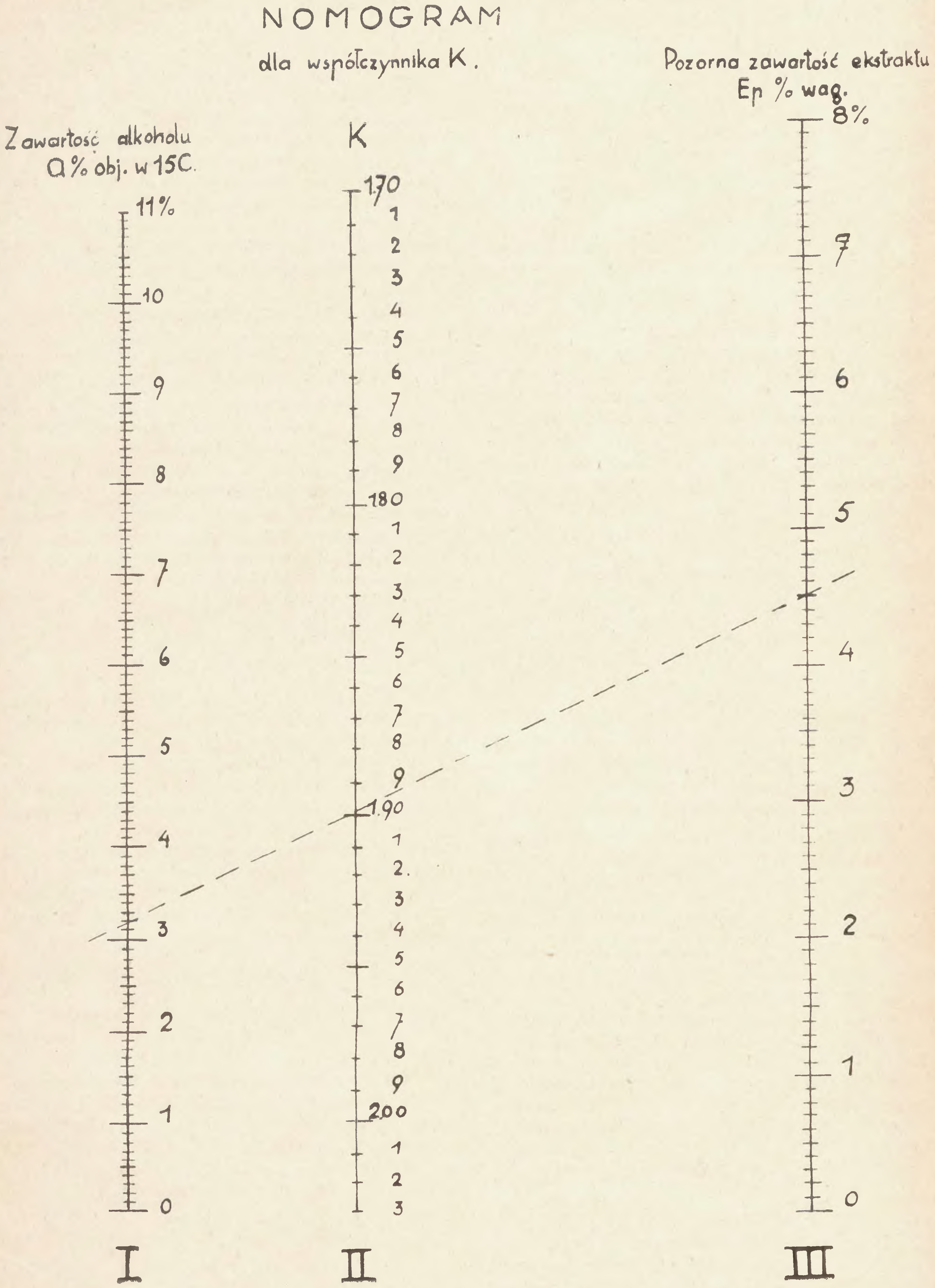
Dokładność wyników.

13) Dokładność wyników oznaczania zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej mieści się w granicach ± 0,5% wag.

14) Dokładność wyników oznaczania zawartości alkoholu w piwie mieści się w granicach ± 0,2% wag.

Aparat odpędowy.

NOMOGRAM
dla współczynnika K.
Zawartość alkoholu
A % obj. w 15C.
11%
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1
0
K
170
180
190
200
Pozorna zawartość ekstraktu
Ep % wag.
8%
7
6
5
4
3
2
1
0
I
II
III

807

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1938 r.

L. D. VI. 6874/4/38

w sprawie oznaczania zawartości alkoholu w napojach winnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Rejonów Kontroli Skarbowej.

W związku z postanowieniami § 37 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 maja 1932 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 24 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr 50 poz. 471) Ministerstwo Skarbu wydaje do użytku Kontroli Skarbowej „Instrukcję oznaczania zawartości alkoholu w napojach winnych za pomocą ebuliometru Sallerona".

Dyrektor Departamentu:

(—) *M. Węgrzynowski.*

Załącznik do okólnika z dnia 13 grudnia 1938 r. Nr D. VI. 6874/4/38 (poz. 807).

INSTRUKCJA

oznaczania zawartości alkoholu w napojach winnych za pomocą ebuliometru Sallerona.

Zasada oznaczania.

1) Oznacza się temperaturę wrzenia napoju winnego i na odpowiednim suwaku odczytuje się zawartość alkoholu w % obj. w 15 C.

Przyrządy.

2) a) Kociołek A, zakończony na dole poziomą rurką z kranem R, kominkiem b i otoczony płaszczem metalowym D.

b) Chłodnica metalowa EF z rurką tt_1.

c) Termometr T z podziałką 0,1⁰ od 85⁰ do 102⁰.

d) Lampa spirytusowa z zapasowymi knotami.

e) Probówka z dwiema kreskami na 15 cm³ i 50 cm³.

f) Suwak liniowy S, lub suwak kołowy S'.

Wykonanie oznaczenia.

3) a) Do kociołka wlewa się 15 cm³ wody destylowanej, odmierzonej probówką miarową, wstawia termometr i podstawia zapaloną lampkę spirytusową pod kominek. Gdy woda zacznie wrzeć i temperatura w termometrze ustali się, należy tę temperaturę odczytać z dokładnością do 0,1⁰. Następnie po zgaszeniu lampki wyjmuje termometr, wylewa wodę za pomocą kranu i przedmuchuje kociołek z góry, aby usunąć resztki wody.

b) Do kociołka wlewa się 50 cm³ badanego napoju winnego, odmierzonego probówką miarową (kociołek i próbówka uprzednio przepłukane trzykrotnie niewielkimi ilościami badanego płynu), wkręca chłodnicę, którą napełnia się zimną wodą, wstawia termometr, uprzednio wytarty do sucha, i podstawia pod kominek zapaloną lampkę spirytusową. Gdy napój winny zagotuje się i temperatura w termometrze ustali się, odczytuje się tę temperaturę z dokładnością do 0,1⁰.

4) Jeżeli oznaczenie zawartości alkoholu przeprowadza się po kolei w kilku próbkach napojów winnych, to temparaturę wrzenia wody destylowanej można oznaczyć jeden raz.

5) Oznaczenie zawartości alkoholu za pomocą ebuliometru Sallerona może być przeprowadzone w napojach winnych o mocy do ok. 16⁰ nie słodzonych i nieskwaśniałych.

6) W napojach winnych o zawartości alkoholu powyżej 16⁰ należy badany napój rozcieńczyć dwukrotnie wodą i wtedy oznaczyć alkohol jak wyżej i wynik przemnożyć przez dwa, przez co dokładność oznaczenia będzie dwukrotnie niższa niż w przypadku badania win nie rozcieńczonych.

Obliczenie wyników.

7) Skalę ruchomą suwaka, na której oznaczone są temperatury wrzenia, ustawia się tak, aby temperatura wrzenia wody destylowanej schodziła się z punktem zerowym skali zawartości alkoholu na nieruchomej części suwaka. Położenie to umocowuje się za pomocą śruby. Następnie znajduje się na skali temperatur oznaczoną temperaturę wrzenia badanego napoju winnego i na skali zawartości alkoholu odczytuje się liczbę, wskazującą zawartość alkoholu w % obj. w 15 C, odpowiadającą znalezionej temperaturze wrzenia.

Przykład liczbowy.

8) Temperatura wrzenia wody 99,7⁰.

Temperatura wrzenia napoju winnego 93,9⁰.

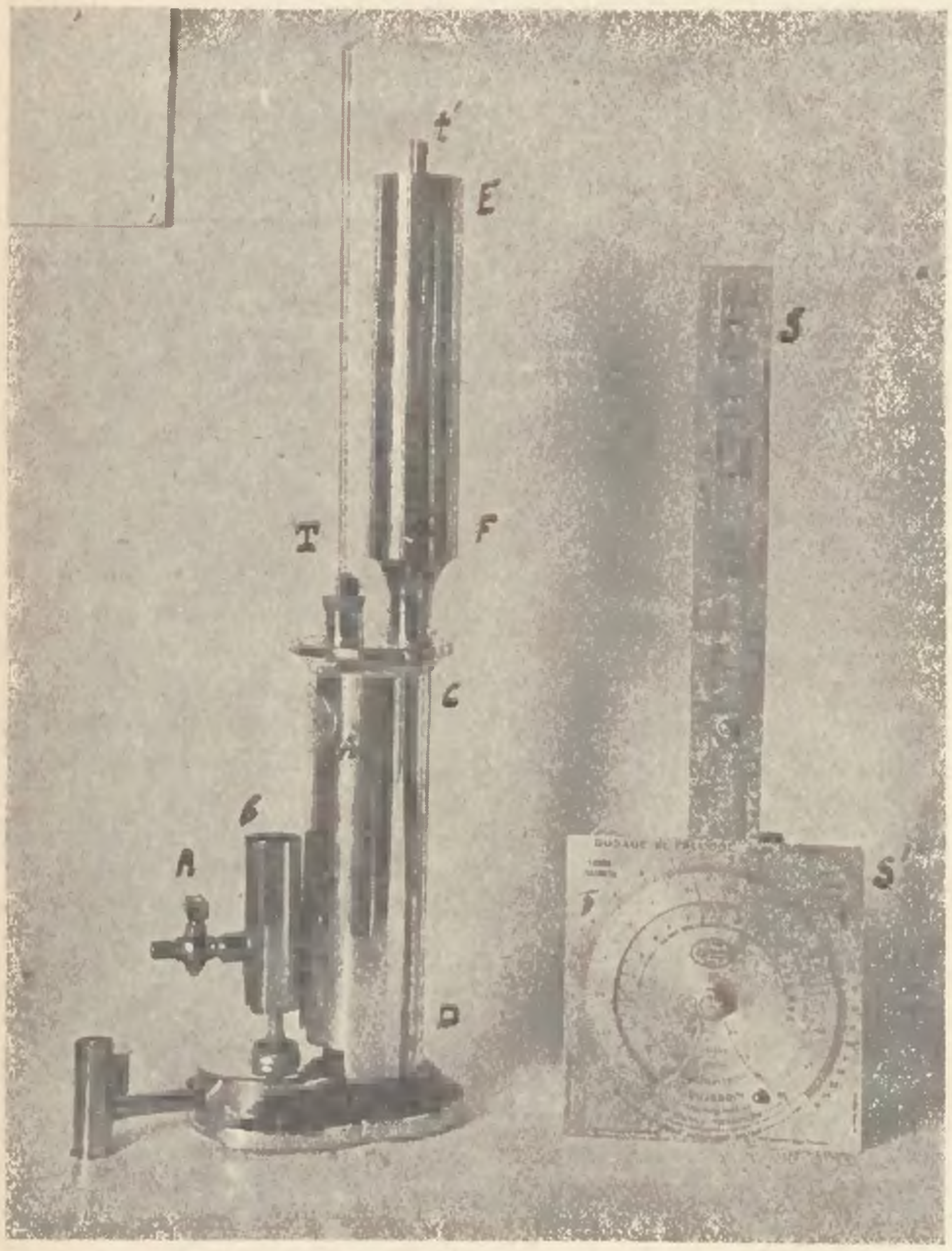
Przy temperaturze wrzenia napoju winnego = 93,9⁰ odpowiada liczba 7, co wskazuje, że zawartość alkoholu w badanym napoju winnym odpowiada 7% obj. w 15 C.

Dokładność oznaczenia.

9) Dokładność oznaczenia waha się w granicach ± 0,2%.

Po skończonych oznaczeniach, rozmontowuje się ebuliometr Sallerona, wylewa napój winny przez kran R, przepłukuje kociołek trzykrotnie czystą wodą, mocno skłócając, następ-

nie przepłukuje trzykrotnie wodą próbówkę miarową i po wyschnięciu, części aparatu Sallerona układa się w skrzynce, specjalnie do tego przeznaczonej.

Ebuliometr Sallerona.

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
o zmianach w organizacji urzędów administracji skarbowej na obszarze województwa śląskiego.

W związku z ustawą Sejmu Śląskiego z dnia 27 października 1938 r. o reorganizacji urzędów skarbowych w powiatach cieszyńskim i frysztackim (Dz. Ust. Śl. Nr 18, poz. 36) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że z dniem 14 listopada 1938 r.:

1) dotychczasowy Urząd Skarbowy w Cieszynie otrzymał nazwę „1 Urząd Skarbowy w Cieszynie";

2) utworzony został 2 Urząd Skarbowy w Cieszynie o zakresie terytorialnego działania na obszary, objęte uprzednio przez zniesione jednocześnie urzędy podatkowe w Cieszynie (zachodnim) i Jabłonkowie oraz Administrację podatkową w Cieszynie, tj. na zachodnią część m. Cieszyna i zachodnią część powiatu cieszyńskiego.

Sprawy, dotyczące opłat stemplowych oraz podatku spadkowego i od darowizn, należące uprzednio do zakresu działania zniesionych urzędów, oraz agendy zniesionej Ewidencji katastru podatku gruntowego w Cieszynie przekazane zostały 1 Urzędowi Skarbowemu w Cieszynie;

3) utworzony został Urząd Skarbowy we Frysztacie o zakresie terytorialnego działania na obszar powiatu frysztackiego, objęty uprzednio przez zniesione jednocześnie urzędy podatkowe we Frysztacie i Boguminie, Administrację podatkową we Frysztacie oraz Ewidencję katastru podatku gruntowego we Frysztacie;

4) agendy zniesionego Inspektoratu Skarbowego w Boguminie przekazane zostały Urzędowi Skarbowemu Akcyz i Monopolów Państwowych w Cieszynie, przy czym w obwodzie tego urzędu został utworzony w miejsce zniesionych rejonów kontroli skarbowej w Karwinie i Boguminie rejon kontroli skarbowej w Karwinie z zakresem terytorialnego działania na powiat frysztacki; agendy zniesionych jednocześnie rejonów kontroli skarbowej w Cieszynie Zachodnim i Jabłonkowie przekazane zostały rejonowi kantroli skarbowej w Cieszynie.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że dla kas skarbowych w nowoutworzonych urzedach skarbowych otwarto konta czekowe w P. K. O., a mianowicie:

a) dla kasy 2 Urzędu Skarbowego w Cieszynie — N. 300.513,

b) dla kasy Urzędu Skarbowego we Frysztacie — N. 300.515.

Komunikat
o zaginięciu kwitariusza.

Ministerstwo Skarbu unieważnia niniejszym skradziony w dniu 10 listopada b. r. sołtysowi gromady Studzianka, gminy zbiorowej Podmichale, powiatu kałuskiego, kwitariusz na podatek gruntowy wzór Nr 798/kas., zawierający kopie pokwitowań od Nr 152601 do Nr 152667 oraz niezużyte blankiety pokwitowań od Nr 152668 do Nr 152800.

Komunikat
o zaginięciu pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Łodzi zaginęła pieczęć urzędowa do laku z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 406". Zagubioną pieczęć niniejszym unieważnia się.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 20 grudnia 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89 27	88,80
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5 28	5.25½
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,22½	5.20
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	288 49	286 75
Franki francuskie . . .	100 Fr.	13 98	13 88
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	119 65	118.85
Funty angielskie	1 Ł.	24,80	24 64
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . .	100 Gld.	100.25	99.75
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	10,75	10,40
Korony duńskie . . .	100 K.	110.75	109,90
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	124 68	123 70
Korony szwedzkie . . .	100 K.	127,74	126,75
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	18,35	17,80
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,94	10 70
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengő węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	287,75	288 49	287,01
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213.07	212 01
Bruksela	100 Blg.	89 05	89,27	88 83
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld	—	100.25	99 75
Helsinki	100 Mk.	—	10 94	10 88
Konstantynopol . .	1 Ł	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K	110,45	110.75	110,15
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł	24,73	24 80	24 66
Madryt	100 Pes.	—	-	—
Mediolan	100 Lir.	—	27 99	27 85
Montreal	1 Dol.	—	5 24¾	5.22¼
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5.28⅝	5.29⅞	5 27⅜
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29	5 30¼	5 27¾
Oslo	100 K.	124,35	124 68	124 02
Paryż	100 Fr.	13 94	13 98	13 90
Praga	100 K.	18,14	18,19	18,09
Ryga	100 Łat	—	—	—
Sofia	100 Lew	—	—	—
Sztokholm	100 K.	127,40	127,74	127,06
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	119,35	119,65	119,05
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	90,00	87,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.